dolmuş

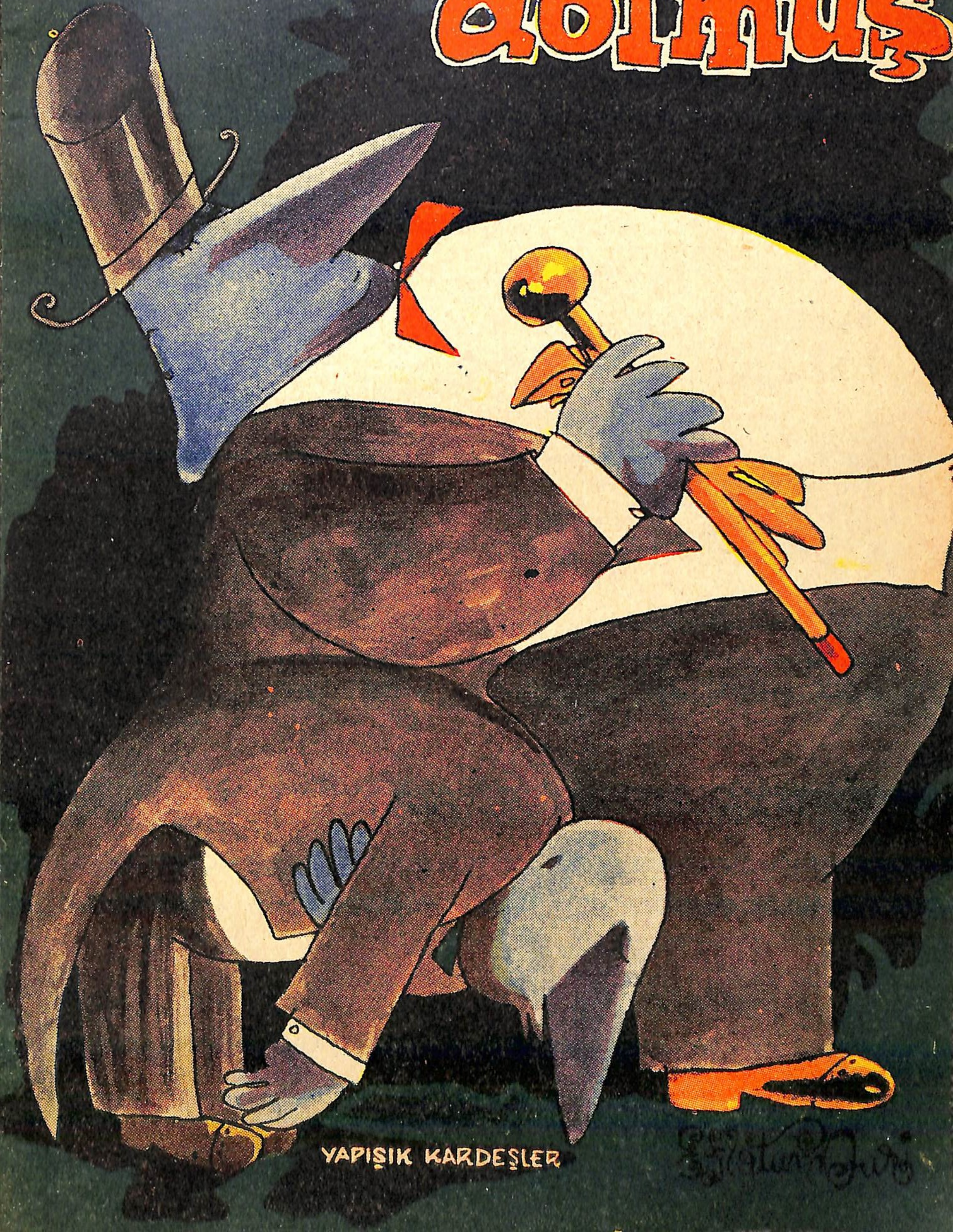

YAPIŞIK KARDEŞLER

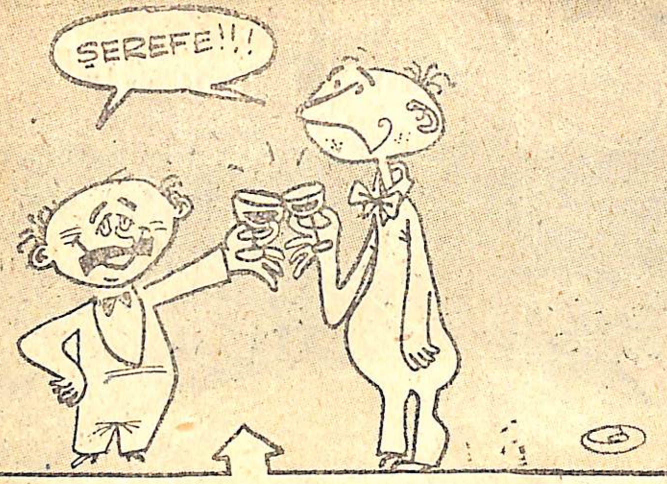

Tanınmış bir Amerikalı içki düşmanı şehrimizde

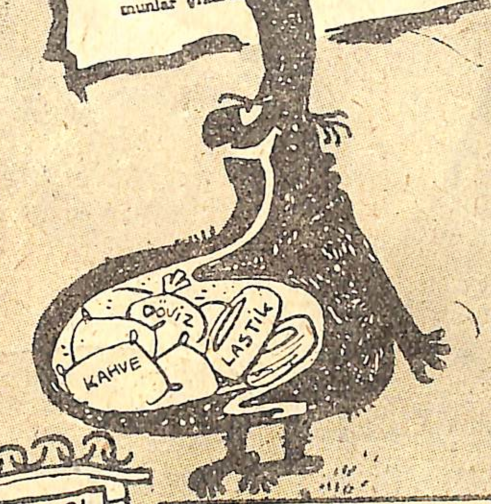

DEPO GİBİ MİDE

[ANADOLU AJANSI]

TAHRAN, 15 — «Keyhan» gazetesi tarafından verilen bir habere göre, garibeler serisine bir yenisi daha ilâve edilmiştir. Tahran askeri hastehanesinde bir ameliyat geçiren Abdülfazl Aynipur adınd... ...ısının midesinden 12 çakı, ... makası, 4 adet anahtar zinci... ...r, vidalar, somunlar çıkarıl...

Yazıyooor

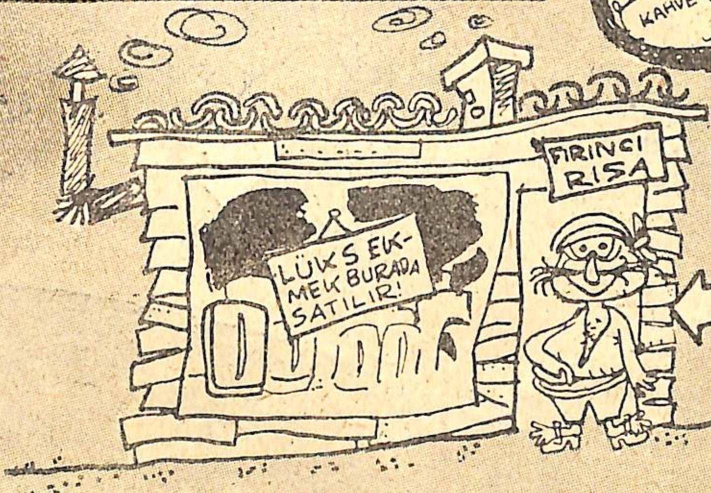

Bir liraya lüks ekmek

Ekstra-ekstra undan yapılacak bu ekmeğin kalitesi francaladan yüksek olacakmış!

«Amerika'nın cebinin dibi göründü»

Amerika Merkez Bankası idarecilerinden bir iktisatçı, birçok problemlerinize vakıfız. Size yardım edeceğiz ama kendi problemlerinizi kendinizin çözmesi lâzımdır. diyor

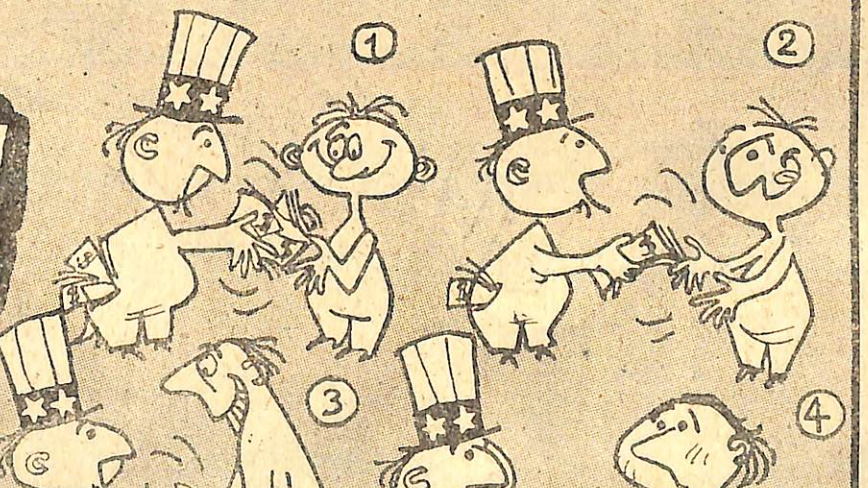

dolmuş SİYASİ MİZAH MECMUASI

Umumi Neşriyat Md. İlhan Selçuk

İMTİYAZ SAHİBİ: OSMAN A. KERMEN
ÇİZGİ NEŞRİYAT MATBAACILIK VE TİCARET EVİ

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR — SAYI: 22 — SENE: 1 — CİLT: 1 — 31 MAYIS 1956 — SAYISI 75 KURUŞ

3. DÜNYA SAVAŞI AMERİKAYA 4 TRİLYONA MAL OLACAK (GAZETELER)

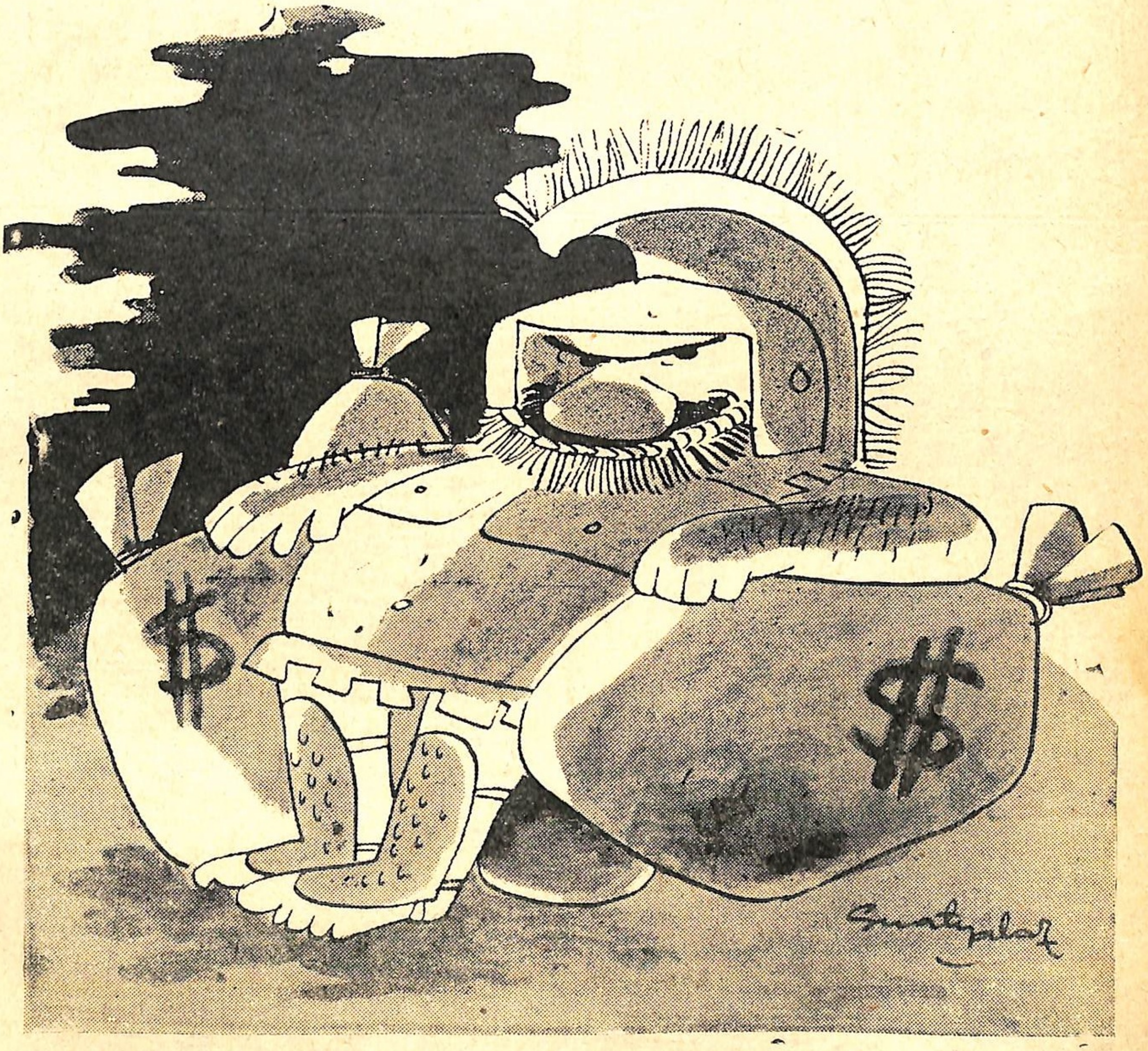

HARP ZENGİNİ

KURBAĞA ADAM EDEN'İN DURUMUNU SARSTI

İngiliz gazeteleri yazıyor:

Meşhur kurbağa adam binbaşı falancanın ölümü, Başbakan Eden'in durumunu sarsmış. Mesele Avam kamarasına getirilerek görüşülmüş ve hükümet bir hayli terletilmiş.

Düşünüyoruz da şu kurbağa adamın koskoca başbakanın durumunu sarsması_ bize garip geliyor doğrusu'. Biz de Münevver adam, Gemi Adamı, Balık adam, Tüccar adam, Memur adam, Avukat Adam, Gazeteci adam v.s. hepsi birden başbakanımızı değil sarsmak yerinden bile kımıldatamıyor.

Aşkolsun kurbağa adama!

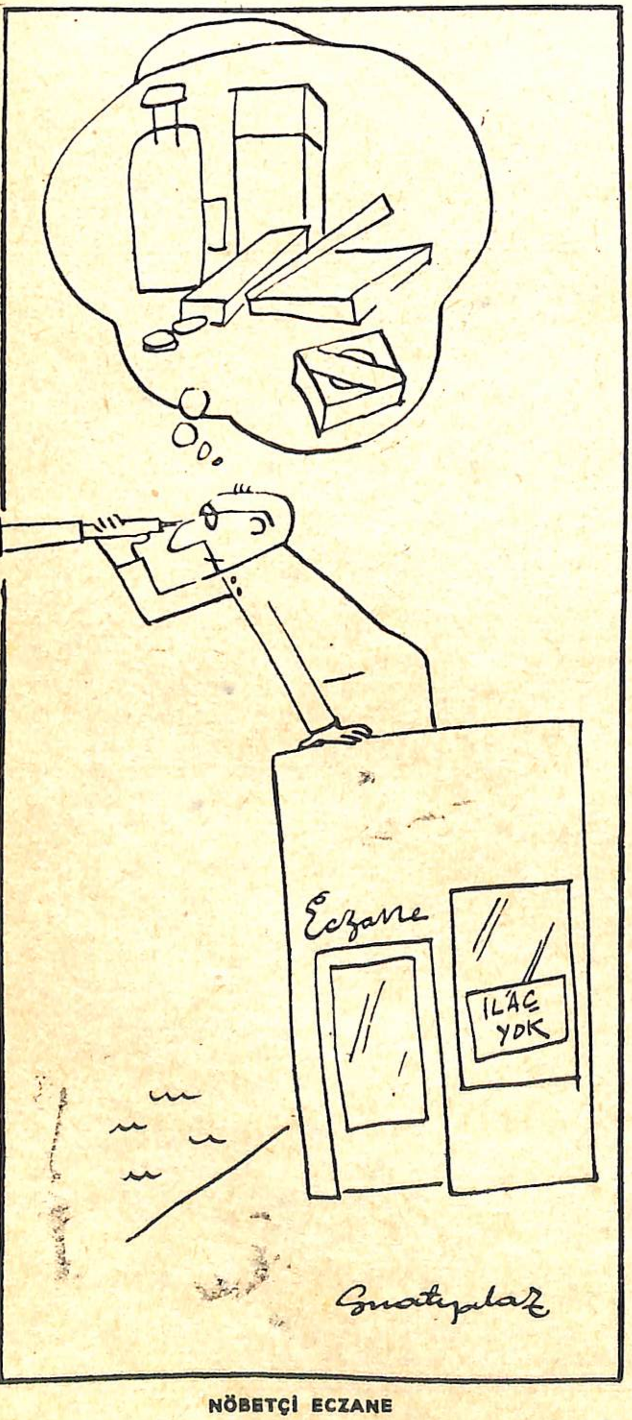

NÖBETÇİ ECZANE

Hesap 7980 Lira

Adanadan iki hacıağa kalkmış, İstanbula para yemeğe gelmiş.

Tutmuşlar, Beyoğlunda bir bar kapatmışlar. Yemişler, içmişler, oynamışlar, oynatmışlar. Bol paraları var ya, canları ne isterse onu yapmışlar. Kızların ayaklarını bile şarıl şarıl şampanya ile yıkamışlar.

Bar kapanırken bir hesap 7980 lira! İki kafadar hesabı görünce ayılır gibi olmuşlar. Ödemişler ama, soluğu da valide almışlar.

Fatura teker teker incelenmiş. Bir de bakmışlar ki, hacıağalar nerdeyse borçlu çıkacaklar! Meğer ucuz tarife tatbik edilmiş bizim kafadarlara.

Suç ne barı işletende, ne 7980 lirayı bir gecede yiyende...

Sivaslı Niyazi, oğluna kızdığı vakit:

— Ah oğlum, ananı almamak varmış, yanılmışım! diye hayıflanırmış. Bize kalırsa suç ne onda ne bunda. Pamuk tarlasına girmeyen gelir vergisinde!

SİYASET YAMYAMLARI

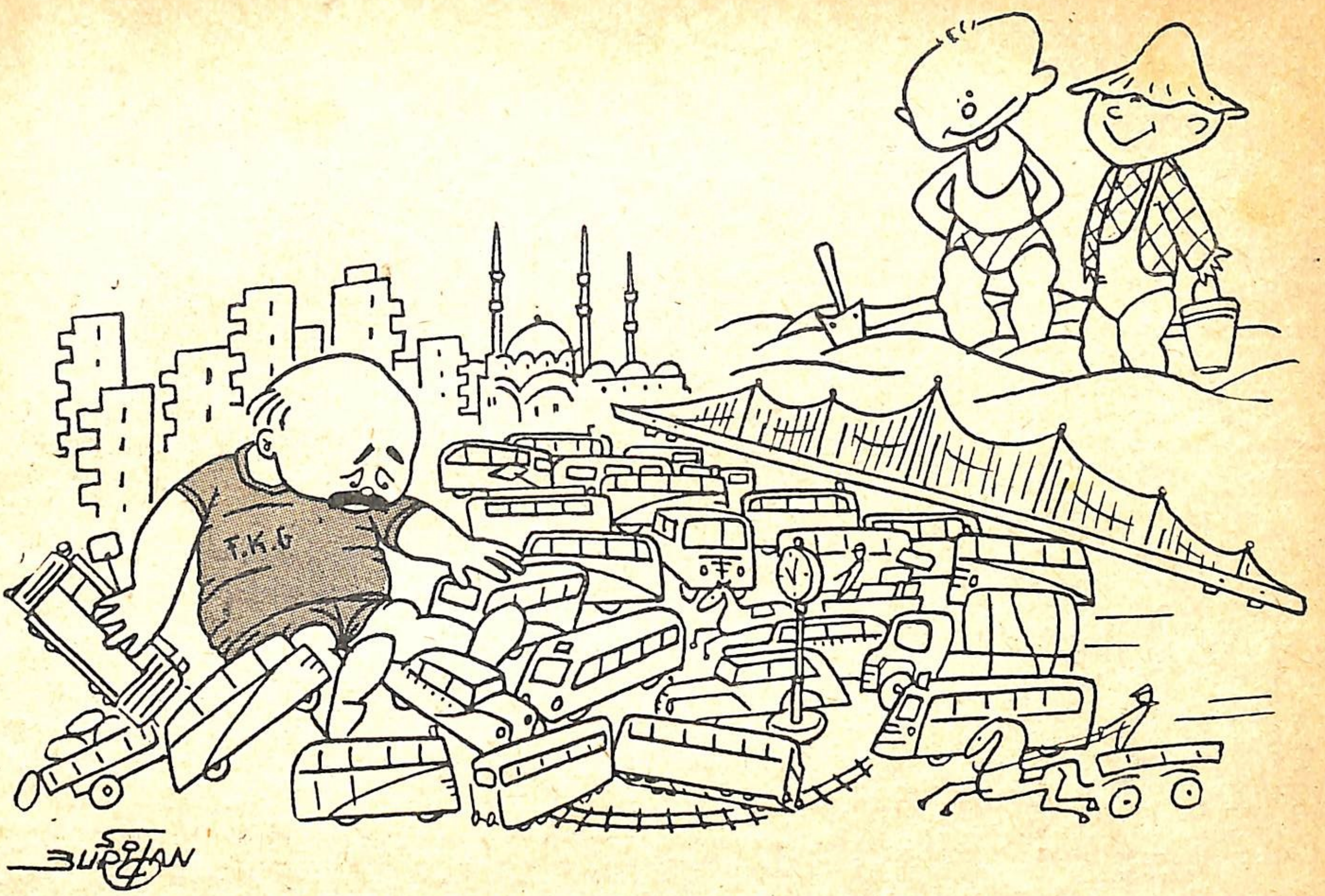

— NE BAHTİYARDIR Dİ Mİ?.

FANTEZİ

Ben Bu Hükûmetten Memnunum

YAZAN : MUVAFIK

Yazan: BİR BAĞRIYANIK

Her koyun kendi bacağından asılır arkadaş. Ben onu bunu anlamam, kendi payıma ben bu hükümetten memnunum, hem çok memnunum.

Neden mi? Anlatayım. Eskiden bir hürriyet, bir demokrasi mücadelesidir tutturmuş gidiyordum. Yaptığım sanki gazetecilik değil de kaçakçılıktı. Üç gün dışarday - sam, beş gün hapisteydim. Sorgudan, savcıdan, mahke - meden, polisten, hapisten yakamı kurtaramazdım. Serbest kalınca kaleme sarılır, aklım - ca aklımın erdiği, dilimin döndüğü kadar haksızlıkları yererdim. Doğru bildiğimi söylerdim. Sanki derdi bana düşmüş gibi vatandaşın hakkını arardım. Yoksuzlukları açıklardım. Derken yakama yapışırlar, atarlardı içeri. Ama us - lanmazdım. Serbest kalınca ilk fırsatta kaleme sarılır, «hürriyet! Hürriyeeeet!» diye bar bar bağırırdım.

Şöyle bir hesaplasam, yazdığım her hürriyet kelimesi için belki bir ay hapis yatmışımdır. Üstelik, adım da belâlıya çıkmıştı. Sabıkalı olmuştum. Herkes selâm vermeğe bile korkar olmuştu. Dahası var, çeşit çeşit te iftiralara uğramıştım.

Senelerce evimin pencerelerine perde yerine gazete kâğıdı örttüm. Hiç bir ay kiramı doğru dürüst vermedim. Milletin hakkını isteyelim derken, kendi hakkımdan vazgeçtim, ev - deki çoluğun çocuğun hakkı - nı bile veremedim.

Siz şimdi bana sorun:

— E pekiy, ne oldu? Memlekete Demokrasi mi geldi de sen hükûmetten bu kadar memnunsun?

Cevap vereyim:

— Yok canım ne münasebet!

Siz şimdi bana yine sorun:

— Öyleyse bu hükümeti neden seviyorsun?

Bu sorunuza da cevap ve - reyim:

— Seviyorum, çünkü... İyi ki vaktiyle yok zannettiğimiz demokrasiyi sâhiden yok etti de, ben de rahatladım. Şimdi bak, hukuk, hürriyet, demokrasi, memokrasi üzerine bir tek, evet bir tek kelime bile yazamıyorum. Korkumdan ağzıma böyle lâfları bile alamıyorum. Ara sıra içimden doğruyu, gerçeği söylemek gelmiyor değil. Ama sonra kendi kendime:

— Yah bunlar koskoca vilâyeti kasaba yaptılar, bir sıkımlık canın var, seni toz duman ederler!

Diyorum ve susuyorum.

Yine içimden eski doğruculuğum tepreşse kendi kendi - mi şöyle yatıştırıyorum:

— Kendine gel... Koskoca profesörleri susturdular. Yargıçları emekliye ayırdılar. Gazeteleri kuşa çevirdiler. Muhalifleri ne hâle getirdiler. Seni alimallah çiğnemeden yu - tarlar.

Hemen dilimi tutuyor ve susuyorum... Ooooh!. Şimdi rahatım. Penceremde perdem de var, altımda yatağım da var. Kiramı da veriyorum. Kahve yokmuş, gaz yokmuş ral mıhı yokmuş, lâstik yokmuş, yedek parça bulunmazmış, bana ne?. Korkumdan hiç kimseyi de tenkid edemediğim için, ne hapse giriyorum, ne de sorguya çekiliyorum.

Şu Adnan Menderes'ten hay Allah râzı olsun. Şimdiye kadar nerdeydi? Daha evvel başımıza geçip bize nefes aldırmasaydı da, benim de başım belâya girmeseydi ne olurdu?

İşte onun için ben bu hükümetten memnunum, çok memnunum. Dünya durdukça başımızda dursun. Kendi he - sabıma seçimlerde de oyumu Demokratlara vereceğim.

Gençlik elden gitti ama, Menderes'in sıkı idaresi sâyesinde aklım da başıma geldi. Yalnız kendilerinden bir küçük ricam var; ara sıra hürriyet verir gibi oluyorlar, nerdeyse ben de inanıp kaleme sarılıverceğim. Bereket he - men arkadan,

— Kandırdıııım!.. diye be - nim gibi gafilleri ikaz ediyorlar.

Benim ricam, biraz daha sıksınlar, biraz daha, biraz daha ki, biz iyice lâf edemez hâle gelelim, başımız belâya girmesin. Hem onlar rahat eder, hem de biz...... Yoksa hükümetimizden başka hiç bir şikâyetim yok... Allah başımızdan eksik etmesin! ââââmiin!

Büyük adam olmak

4. VİTES

İnsan ne yapıp edip büyük adam olmanın yolunu bulmalıymış. O kadar zor iş değil, değil ama ben geç kaldım. Bundan sonra olmaz. Büyük adam olmak için bir iş güç, bir meslek sahibi filân olmağa da lüzum yok. İşiniz, mesleğiniz olsa da olur, olmasa da... Eğer bir mesleğiniz varsa o zaman büyük adam olmak biraz daha zorlaşır. Zorlaşır dersem, bu zorluk ağustos sıcağında buzlu meyva şurubu içmek gibi bir şey... Bakın size, büyük adam nasıl olunur, anlatayım. Adam olacak çocuk şeyinden belli olursa da, büyük adam olacak çocuk hiç bir şeyinden belli olmaz.

Bazısı silik, sarsak, hattâ salak olur. Bir çocukta bunları gördünüz mü, onun hiç bir işe yaramıyacağını, yâni büyük adam olacağını hemen anlayın. Okulda, bunların hemen hepsi tenbel, aylâk, haylâz - dır. Eğer günün birinde edebiyat alanında tanınırsa, o zaman edebiyat tarihleri onun okul hayatını şöyle yazacak - lardır: «Okulda hiç bir başarı gösteremedi. Hiç bir dersi sevmezdi. Tabiat severdi. Gün - düzleri çayırlara sırt üstü yatar, salak salak bulutları seyrederdi. Geceleri yıldızlarla konuşurdu. Öğretmenleri ders verirken hep dalga geçerdi. Arkadaşları ona kaşalot Ahmet derler ve döverlerdi. Hiç kimse onun ruhunun derinliklerindeki deha kıvılcımını sezememişti. Annesi onu mühendis, babası da avukat yapmak istiyordu. İyi ki istidadının istikametinde giderek hiç bir şey olmadı da dünya edebiyatı bu büyük adamı kazandı.»

İdarede, askerlikte, politi - kada büyük adam olacak olanların çocuklukları daha baş - ka türlü geçer. Tarihler onlar için de örneğin şöyle şeyler yazarlar: «Beynine sığmayan zekâsı kafa tasından taştığı için çok hırçın ve yaramazdı. Kavgacı idi. Ne kadar dayak yerse yesin, yine kavga et - mekten bıkmazdı. Her sınıfta ikişer sene okur ve her okuldan koğulurdu. «Uzun eşek», «Köşe kapmaca» oyunlarında - ki başarıları, onun günün birinde büyük bir siyaset ve idare adamı olacağını belli eden işaretlerdi.»

Yok eğer iş adamı, ticaret adamlığı alanında başarı gösterecekse, o zaman da tarihler onun çocukluğunu şöyle anlatırlar: «Daha ilk okuldayken arkadaşlarının zıpzıplarını yine kendilerine satarak onlara kazık atardı. Bir arkadaşının dolma kalemini başka bir arkadaşına satar ve bu işten, dolma kalemin fiyatından daha çok komisyon alırdı. Orta okuldayken karamelâ sat - mağa başladı. Bütün kopya usullerini bildiği gibi, kendisi de kopya usulleri keşfettiğinden, çok kolay sınıf geçerdi.»

Eğer bir bilgin, filezof, büyük bir düşünür olacaksa, o zaman bilim tarihi onun çocukluğunun bütün okul hayatında sümüğünü çekerek geçtiğini, uyuşuk olduğunu, çok dalgın olduğundan hergün okulun yolunu şaşırarak sokaklarda başı boş dolaşarak, büyük bir dikkatle sokak köpeklerinin hayatını ve kaldırım taşlarının renk ve biçimlerini incelediğini yazacaklardır.

İsimleri altın harflerle ta - rihlere resimleri yaldızla, ansiklopedilere geçenlerin hayatlarını bir inceleyin, üç aşağı beş yukarı ayrıntılarla hep böyle şeyler okuyacaksınız. Hepsi de hiç bir işe yaramayan, hiç bir işte başarı gösteremeyen insanlardır. İşin saçması, işe yarayan bütün in - sanları, işte bu işe yaramayan insanlar yürütür. İşe yarayanlar bu işe yaramayanların hayatlarını merakla okurlar. Hiç bir baltaya sap olamadıkları için, şair, hikâyeci, ro - mancı, gazeteci, politikacı, filezof olurlar.

Haaa, sahi, durun, ben size önce büyük adamın tanımını yapmalıydım. Büyük adam diye, her kıpırdanışında bir bilgelik, öksürüğünden aksırığı - na, adım atışından esnemesine kadar her hareketinde bir üstünlük, ne kadar saçma olursa olsun, her sözünde derin, yüksek, geniş anlamlar bulunan adam demektir. Her lâfı kutsal olur. Her sözü doğru olur. Her deyişi güzel olur. Siz ondan elli kere, yüz kere, bin kere güzelini, doğrusunu, yararlısını söylersiniz kimse aldırmaz. Ama o, örneğin «hava sıcak» dese, «Eğer sineğin kanadı olmasa uçamaz» dese, «Çok sıkıştım, helâ nerde?» diye sorsa, hemen bu sözleri kitaplara, gazetelere, dergilere, hattâ yazıtlara «kitâbe» geçer. Hele politika, idare adamı ise, bu çeşit sözlerini döviz yaparlar, bezlere yazar, alanlara gererler.

Siz sabahtan akşama kadar binlerce nükte yaparsınız, hiç kimse aldırmaz da, büyük adamın insanın tüylerini diken diken eden bir soğukluğu bütün dünyayı kahkahayla güldürür. Sonra hiç kimse de akıl edip, «yahu bu sözün neresi güzel, neresi doğru, ne anlamı var?» diye düşünmez. Ben size bir kaç örnek vereyim, düşünün bakalım bu lâfların büyüklüğü neresinde: «Var olmak veya olmamak, işte bütün dalga burada!» «Hendese bilmeyen bu kapıdan içeri giremez!» «Işık, biraz daha ışık!...»

Daha bunlar gibi binlercesini söyleyebilirim. Bu lâfları ben söylersem, hiç aldırmaz geçersiniz. Yahut, bu lâfların bir kaçını bir arada söylersem, bana deli dersiniz. Ama büyük adamlar söyleyince büyük lâf olur.

Ölürken herkes bir şey söyler elbet... Ama büyük adam,

— Boğuluyorum, su verin! dese, o zaman,

— Vaaay, son sözünde bile ne derin felsefe vardı, dersiniz... Boğulmak!. Ah boğulmak... İnsanlığın... Su!.. Ne demektir?. Su verin!... Çünkü o... falan, filân...

Ve bu son sözü için kitapları dolusu yorumlar yapılır. Dahası var, okullarda öğrencilere hayatını bile ezberletirler.

— Son sözleri ne idi? diye sorarlar bile... Çocuk hele bilmesin, çaktığı gündür.

Evet, iş büyük adam olmakta. Ben bu dalgayı geç çaktım, yaşım geçti. Yoksa büyük adam olmak, işten bile değil... Asıl zor olan adam olmak...

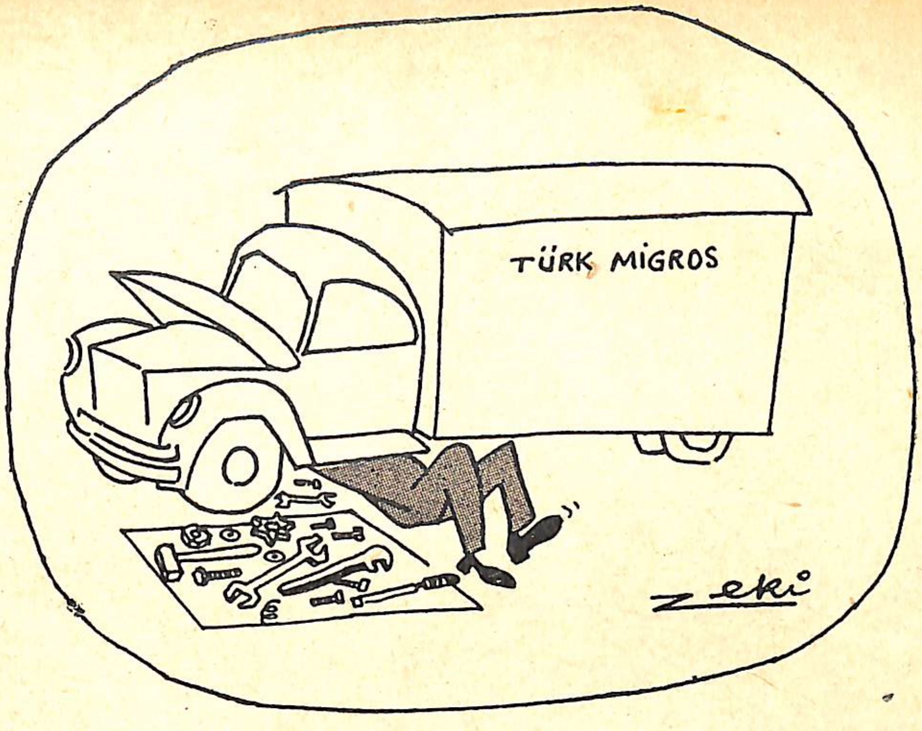

YAZISIZ

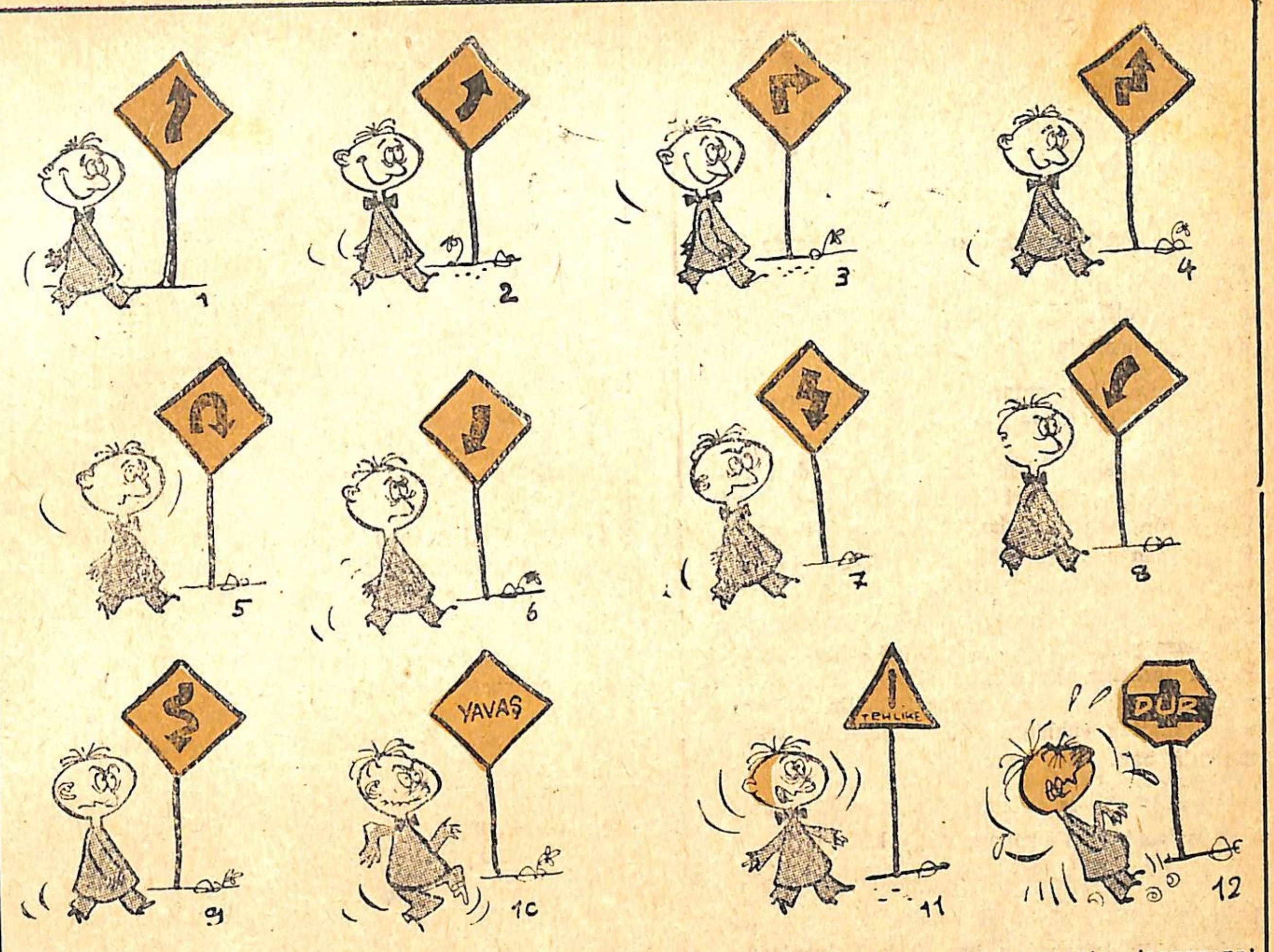

İKTİDARIN AZİMLE İLERLEDİĞİ İKTİSADÎ KALKINMA YOLUNDA DİKKATİ ÇEKEN BAZI TRAFİK İŞARETLERİ

mesel ve masal

SELÂMİ İZZET SEDES

KARAMANIN KOYUNU

İngilizlerin Sındbad yazıp Sindbed okudukları, Fransızların ayni imlâyı kullanıp yazdıkları gibi, Senbad telâffuz ettikleri «Bin bir gece» masallarının ünlü kahramanı, çelik pazılı, dev cüsseli fakat yufka yürekli Zindebâd'ın bir macerasını anlatacağım. Zindbâd'ın türkçesi: Yaşa, Sağol'dur. Amma bu macerada ona, ölümü bir yana, İlâhi çok yaşa! demek gerek.

Zindebâd bir gün, coşup taşan bir dere kenarında, seli aşmaktan âciz, takatsız, gücüyetmez, çaresizlikten perişan birine rasladı. Yardım omuzlarını eğdi ona. Sümsük adam, elleri hizasına inen omuzlara saldırıp yapıştı. Şeytana külâh giydirebilecek bir kuvvet ve çeviklikle tırmandı Zindebâd'ın sırtına, yerleşti ve birdenbire en mütehakkim Sahip, en dediği dedik binici oluverdi.

Coşup taşan dere kenarındaki adam, sümsük adam, çaresizlikten perişan, gücüyetmez, takatsiz, âciz adam, Zindebâd'a yürünmez yollar, çetin geçitler gösterdi, onu çakıl ve dikenlere sürdü, minare boyu engelleri atlamaya zorladı.

Gafil avlandı Zindebâd. Binicisini, yardım omuzu verdiği adamı öyle bir silkip yere atacakken, onun her dediğini yapmaya savaştı. Kolları kırıldı, topal oldu, kamburlaştı; çünkü her sürdüğü yola gitti, her engeli aşmak için sıçradı, çakıl dişledi, çalı yırttı ve nihayet dediği dedik binici indi sırtından Zindebâd'ı dereye saldı. Sel alıp götürdü Zindebâd'ı.

MODERN DEVLET NAZARİYESİ

KNOV HAW

Amerikalı'lara bakarsanız, İtalyan'larda hiç Knov how yok! Yani onlarda, hiç işi yoluna koyma kabiliyeti yok! Daha açıkçası kısa yoldan kulak göstermesini bilmiyorlar.

Bir amerikalı onların pirinç taşımaktaki beceriksizliklerini bakın nasıl anlatıyor:

«Po vâdisinde pirinç önce çuvallara doldurulur. Çuvallar salla sırt edilerek bir atlı arabaya istif edilir. Atlı arabadan bir kamyona aktarılır. Kamyondan indirilir gara istif edilir. Garda çuvallar tekrar kaldırılıp kantara vurulur. Kantardan tekrar indirilir. Sonra tekra kaldırılarak vagonlara yüklenir. Vardığı yerde tekrar vagonlardan indirilir. Tekrar kaldırılıp kamyonlara yüklenir. Kamyondan tekrar indirilir. Tekrar atlı arabalara yüklenir. Atlı arabalardan tekrar indirilir, bakkallara taşınır.»

İşte biz bu iş anlamaz, Knov how'dan anlamaz İtalyanlardan pirinç almağa kalkıyoruz.

Kendi topraklarımızda çeltik yetiştirip, knov how'a riayet ederek tarladan bakkala taşımak dururken... kalkıyoruz bu beceriksiz İtalyanlardan pirinç alıyoruz.

Bizi bu Knov how bilmez adamlara muhtaç eden kim? Kim, bize bu pirincin Knov how'unu ayıklatanlar?.

BOĞULSUN!

Güzellikle banyo arasında bir yakınlık ilduğunu bilmez değildik. Güzellik olmadan banyoya girilemiyeceği gibi, banyosuz güzelliğin de elde edilmesi biraz zor olsa gerek!...

Banyo deyince aklımıza güneş banyosu deniz banyosu, kum banyosu, süt banyosu, şampanya banyosu, çamur banyosu, hattâ göz banyosu gelirdi de, meselâ kahve banyosu hiç gelmezdi. Duyduk da imrendik.

Alice Lone, bütün güzelliğini kahve banyosuna borçluymuş!

Biz Migros'un önünde kuyruk olup beklerken, hattâ beklemekten dayanamayıp ölürken meşhur orkestra şefinin karısı gırtlağına kadar kahvenin içine gömülsün de yıkansın, reva mı?

Kahve kuyruklarına Başbakanımız «kopsun!» diye intizar ederken biz de «boğulsun haspa!» diyelim.

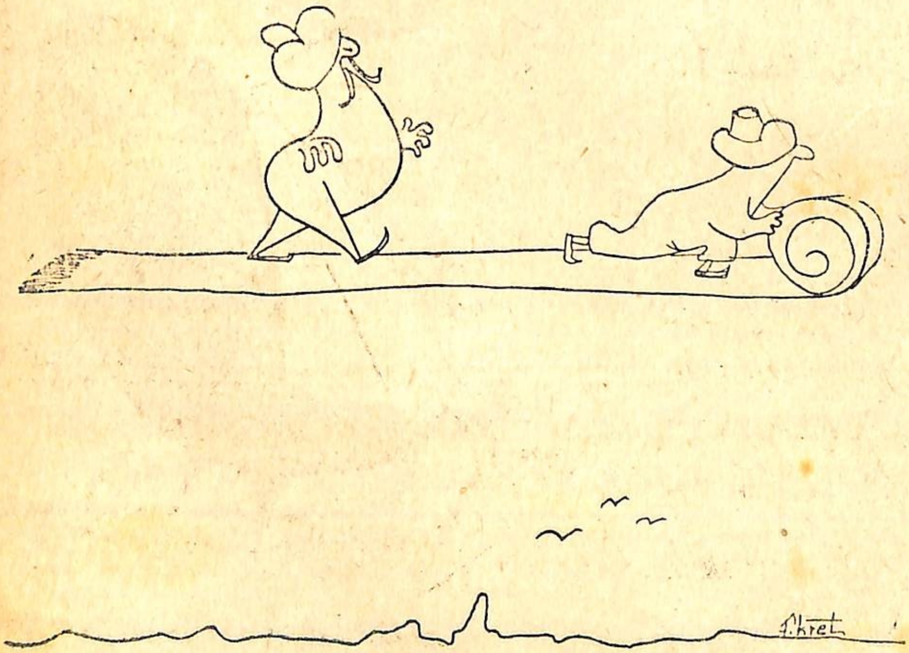

YAZISIZ

GÜVENDİKTEN SONRA !

Gazetelerde sık sık, bir zamanın sayılı dilberi Rita Hayworth'un, ayrıldığı kocalarını çocuklarına nafaka almak için davâ ettiğini okuruz. Bir zaman kızı Yasemin için Ali Han'ı mahkemeye vermiş, milyonlar koparmıştı. Şimdi de yine kızı Rebecca için eski kocası Arson Welles'den 25 bin dolar nafaka istiyormuş.

Bektâşi'nin,

— Rızkını düşünmedikten sonra yuğur yuğur insan yap! dediği gibi, Rita da:

Ali Han'lara Orson Welles'lere güvenip, doğurup doğurup çocuk yapmış.

Memleketimizde şu Rita gibi dört beş velût (doğurgan) kadın olsaydı, acaba iktisaden kalkınır mıydık, dersiniz? Bundan başka çare var mı bilmem.

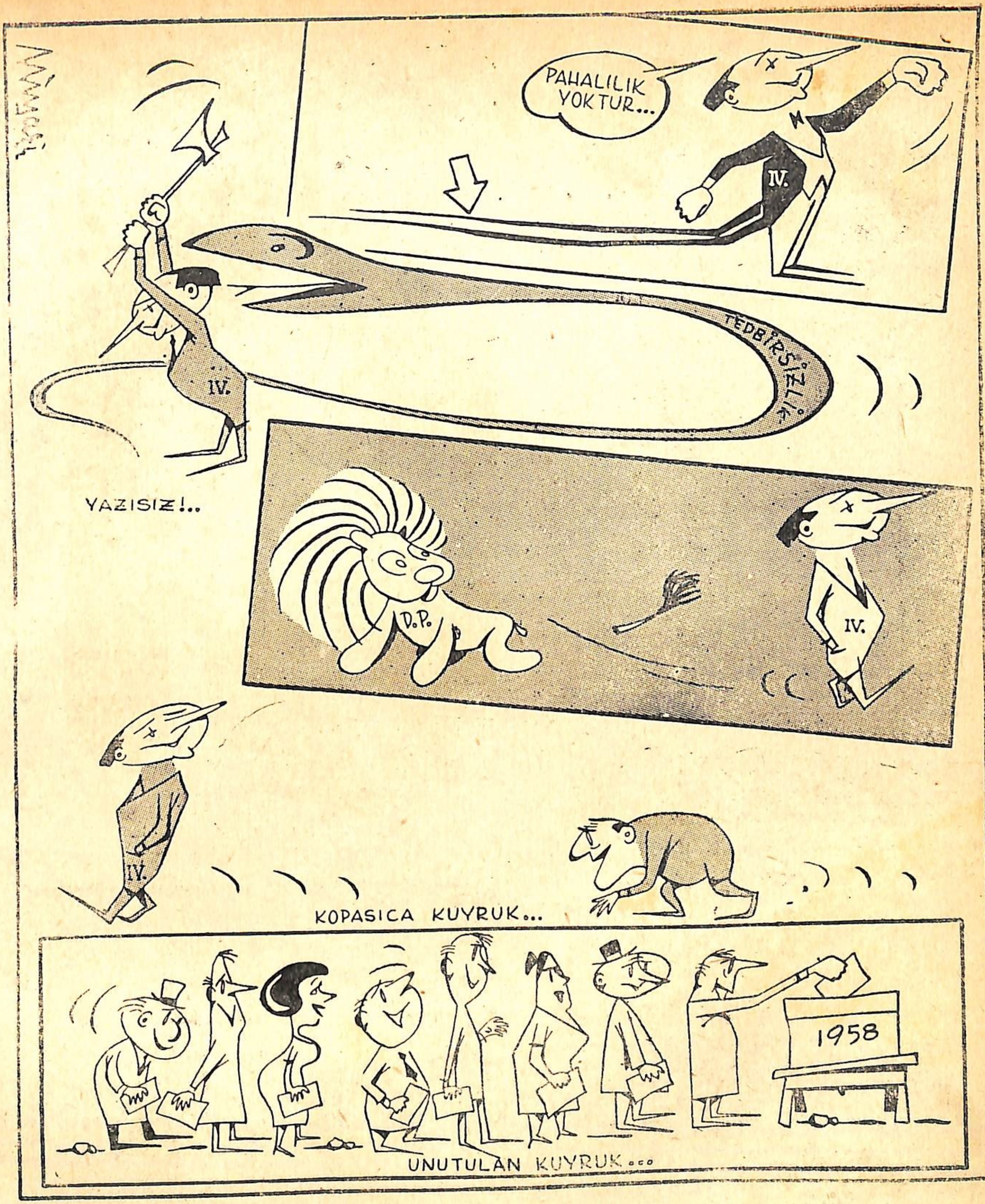

NEYİ ÖĞRENMEK İSTİYORSUN ?

On iki yaşını idrâk ettiği zaman, annesiyle babası kendisine bazı meselelerin açıklanması hususunun lüzumunu hissettiler. O akşam, yemekten sonra, babası bu vazifenin sıkıntı ile, bir iki öksürdü tıksırdı kendisinde tevlit ettiği ve:

— Yavrum, dedi, seninle, erkek erkeğe, ciddî olarak konuşmak istiyorum. Gel şöyle otur da, şu cinsiyet meselesini bir gözden geçirelim, anlaşalım bakalım.

Altan güzelce, koltuğuna gömüldü ve:

— Peki babacığım, dedi, söyle bakalım, evvelâ neyi öğrenmek istiyorsun? (?!).

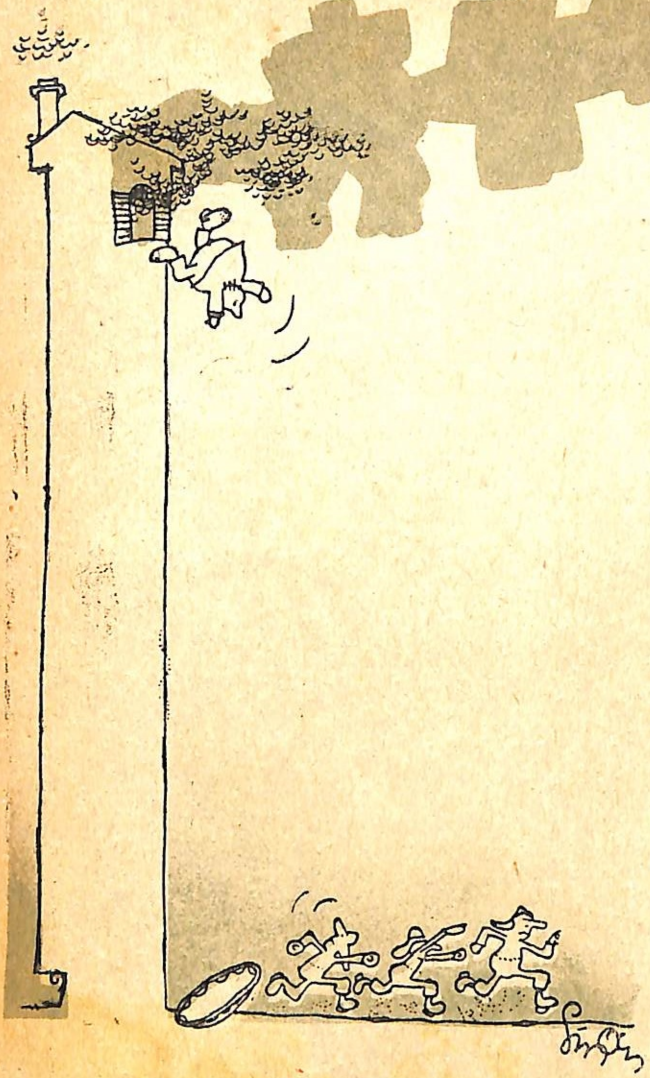

YAZISIZ

— BU ÇOCUĞUN BAŞINA UNUTKANLIĞI YÜZÜNDEN BİR DERT GELECEK......

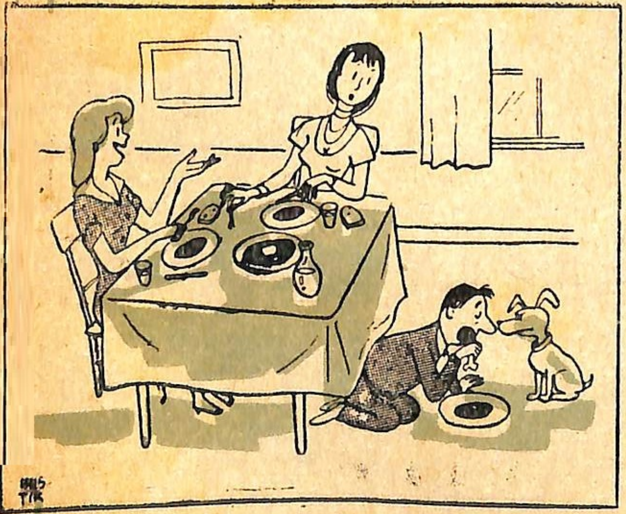

— KOCAM ÇOK MÜTEVAZİDİR...

YAZISIZ

Babana SOR !

ÇİLİNGİR SOFRASI

Nevzat. c «ÜSKÜDAR»

Abi çilingir sofrası tâbiri acaba nereden çıkmıştır.

Haaa... aferin çok enteresan bir sual sordun. Şimdi bir sigara yak da dinle. Zamanının en zevk sahibi, en muhabbete düşkün paşalarından Keçi Ahmet Paşa bir akşam Çamlıcadaki köşkünde dostlarına ve tanınmış zevata bir ziyafet vermeye karar verir. Haberler salınır, hazırlıklar yapılır. Fakat o zamanda yemeklerin taze durması için buz dolabı tabiî olmadığı için köşkün en serin yeri olan taş bodrumuna siniler dizilir, sonra kapısı kapanır. Akşam olunca dâvetliler sökünederler. Herkes tamam olunca, paşa uşakla ra sofrayı hazırlamalarını emreder. Fakat işte felâket o zaman başlar. Çünkü yemeklerin durduğu bodrumun anahtarı ortada yoktur. Koydunsa bul. Paşa küplere biner. Kapı kırılacak cinsten değil demir...

İşin fenası ziyafette sadrâzam da var. Fakat kapı banamısın demiyor. Ahmet Paşa artık sürüleceği yeri düşünmeye başlar. Nihayet birisinin «Bir çilingir çağıralım» deme üzerine paşanın aklı başına gelir. Hemen Üsküdara bir adam kosturup çilingir bulunur. Fakat Sadrazâm da paşayı çağırıp «Ulan Keçi açlıktan öldük, nerde şu sofra» diye bağırır. Paşa ter dökerken çilingir gelir, gelir ama sadrazâm da vaziyeti öğrenir. Herkes bodrum kapısına birikir. Çilingir nihayet kapıyı açar. Paşa da rahat bir nefes alır. Sadrazam çilingiri sofrada yanına oturtur. «Ulan çilingir bu sofra senin sayende kuruldu. Bu sofra Keçi Ahmet Paşanın değil çilingirin sofrasıdır» der. Şimdi anladın mı neden çilingir sofrası dendiğini. Sadrazâm o çilin giri sonradan Bursaya vali tâyin etmiştir.

TONGUÇ YAŞAR

Tonguç Yaşar son iki sene içinde sosyal konular üzerine yaptığı sağlam nükteleriyle birden bire dikkati çekivermiştir. Karikatürlerinde siyah kullanmaz. Bu sadece Dolmuş'ta çizdiği «Ahmet Beyin Gölgesi» ne verilmiş bir imtiyazdır.

Tonguç bu genç yaşında kendi kendini bulmuş bir sanatçı intibaını bırakmaktadır. Bununla beraber kendi çizgileri üzerinde düşünmek ve aranmak gibi bir sanatcının ilerlemesi için gerekli hususu ihmal ettiğini zannetmiyoruz.

Türk karikatürü Tonguç'tan çok şey ümit etmektedir.

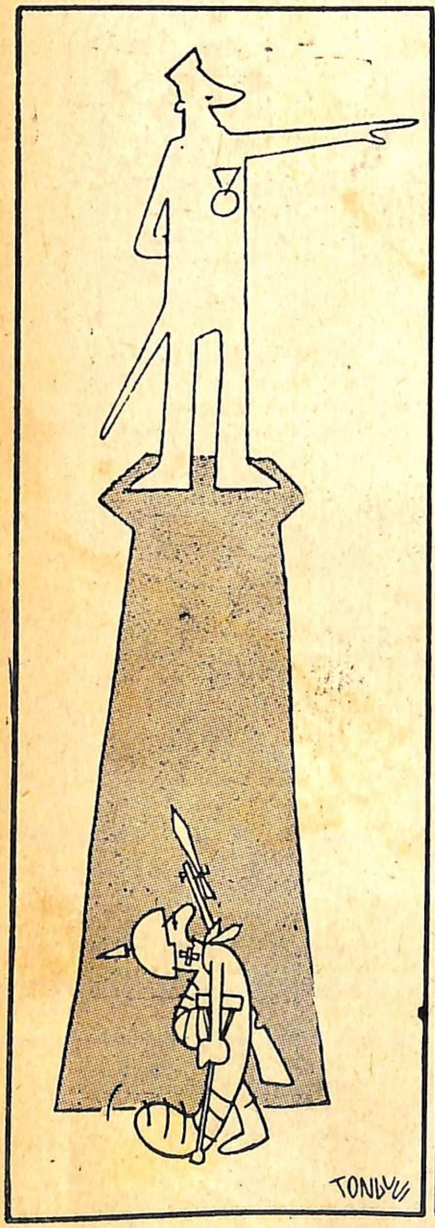

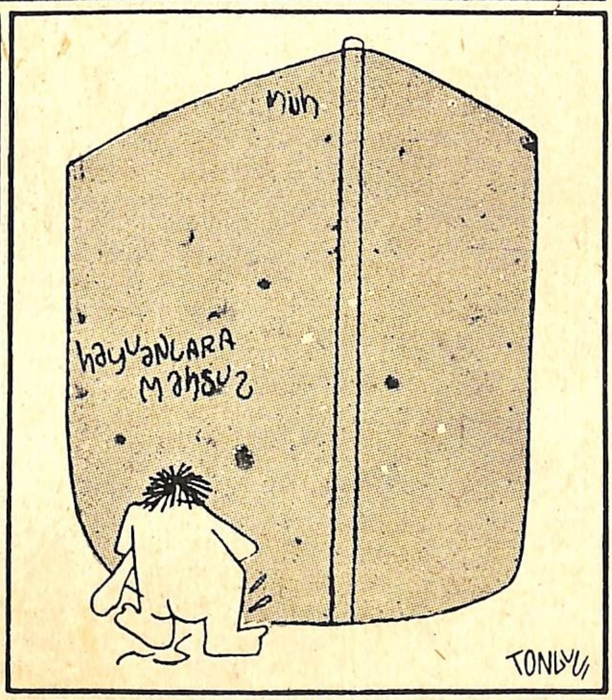

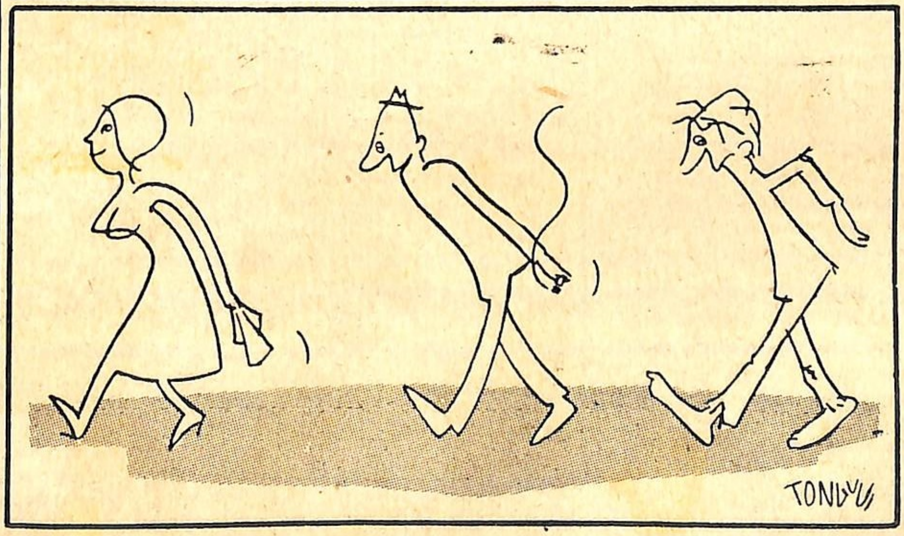

DONJUAN

Bay Ahmet, Bay Mehmet'le yolda karşılaşır. Hal hatır sorduktan sonra Mehmet:

— «Yahu,» der, «sizin apartmanın kapıcısı yok mu...»

— «Ee-e?»

— «O adam sizin apartmandaki kadınların birisi hariç hepsini öpmüş.»

Ahmet, «Sahi mi?» der demez doğru eve yollanır. Nefes nefese eve gelir ve kapıyı açtıktan sonra, «Fatma! Fatma!» diye karısına seslenir.

Karısı, «Ne var, bu telâş nedir?» diye sorar.

Ahmet, «Sana soracaklarım var,» der.

— «Sor, ama biraz sakin ol.»

— «Bizim kapıcı yok mu...»

— «Ee-e?»

— «Apartmandaki kadınların birisi hariç hepsini öpmüş!»

— «Haa, mutlaka beşinci kattaki Hayriye Hanımdır o.»

Sus, terbiyesiz!

Süheylâ Çokbilir, Ana sütü, Çocuk Derneği, Düşkün Kadınları Kurtarma Yurdu'nun reisi, aynı zamanda da tüzüğünü hazırlamakta olduğu Aydın Kadınlar Cemiyetinin reis adayı idi. Okul ve Aile Birliği'ne girebilmesi için çocuğunu İlkokula yazdırmak zorundaydı. Bu suretle büyük bir yük hem üzerinden kalkmış olacak, hem de kendisi için yeni imkânlar ortaya çıkacaktı.

Çocukla sokağa çıkmaktan hiç hoşlanmazdı. Sevimer'i oyundan çağırttır. Çişini ettirdi. Hizmetçiye beş dakikada hazırlamasını emretti. Hizmetçi kız ıslak bezle bağırta bağırta burnunu kulağını sildi. Sokak elbisesini giydirdi.

Kayıtların başladığını gazetede okumuştu. Yakın okul istemiyordu. Çocuk, kişiliğini eağlayabilmek için annesinden mümkün mertebe uzakta büyümeliydi. Karakterin teşekkülünde... (Bu iki kelimeye bayılırdı. Verdiği son iki konferansta bu iki kelimeyi bol bol kullanmıştı)... evet karakterin teşekkülünde kişiliğin (Şahsiyet demiyordu. Her ne kadar Menderes bu çeşit kelimelerden hoşlanmazsa da... ne çare ki Dil sevenler kurumunda da üye idi)... Kişiliğin büyük bir önemi, çok büyük bir yeri vardı.

«Evden uzakta» prensibine uyarak tek ürününü otobüse sürükledi. Büyük bir şans eseri olarak oturacak yer bulmuş, Sevimeri bile oturtmuştu. Biletçi çok geçmeden dikildi:

«Bilet!»

Ah, bu biletçiye bilet parası vermek... Ölümdü ölüm. Verdiği beyanat kaç defa çıkmıştı gazetede ama, yine de başından sayılmıyordu. «Ah, bir Sarı Kart!» diye içini çekti. Her bakımdan faydalı olacaktı... Şu biletçi parçalarının çalımını bozmak için ne yapıp yapıp bir tane uydurmalıydı.

Çantasını açtı. İçinden bir çanta daha çıkardı. Onu da açtı, bir ufaklık çantası çıkardı. İçinden bir yirmi beşlik buldu. Biletçi:

«Çocuğa almıyor musunuz, hanımefendi?» dedi.

«Hayır!» dedi. «almıyorum!»

«Almanız lâzım.»

«Neden lâzımmış?»

«Koskocaman çocuk!»

«Hayır koskocaman değil! Parmak kadar!»

Biletçi dayanamadı:

«İyi ölçmemişsiniz hanımefendi» dedi. «Parmağınızdan bir parmak daha uzunca!»

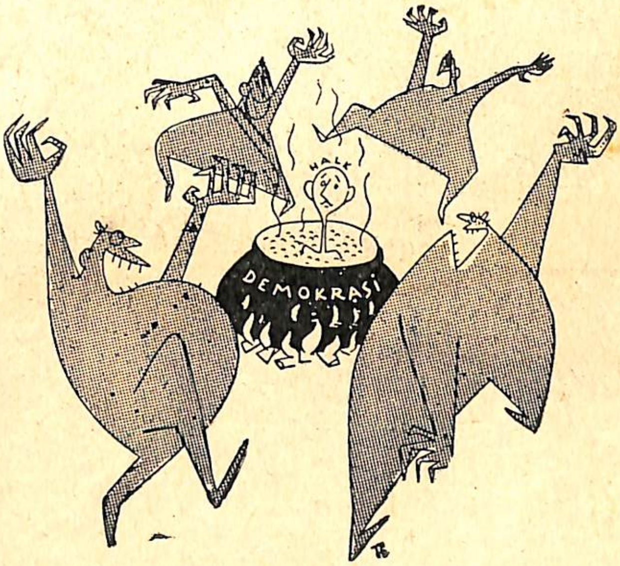

Kızmıştı:

«Fazla konuşuyorsun!»

«Mecbur ediyorsunuz!»

«Bizi rahat bırak rica ederim!»

«Hanımefendi, beş yaşından yukarısına bilet kesiyoruz!»

«Bu mu beş yaşından yukarı?»

«Siz daha iyi bilirsiniz!»

«Beş yaşında!»

İsbat edin!»

(Nüfus cüzdanı çantasındaydı)

Beş yaşında diyorum size...»

«Fazla gösteriyor. Maşallah çok toplu çocuk. İyi bakmışsınız doğrusu!«

«Senden sorulmaz!»

«Hakikaten hanımefendi. Ben yalnız bilet keserim!»

«Sesini kesersen daha iyi edersin!»

«Bilet!»

«Alamam!»

«Buyurun öyleyse!»

Biletçi zile bastı. O basmasa zaten bayan rica edecekti, gelmişlerdi çünkü... İndiler.

Başöğretmen, aşı kâğıdını, fotoğrafları bir kenara itti. Nüfus cüzdanını eline aldı. Çocuğu şöyle bir süzdükten sonra:

«Kaç yaşında bu?» dedi.

«Yedisinde!»

Sevimer hayretle:

«Anne!» dedi «hani beş yaşındaydım?»

«Sen sus!» Ne bilirsin sen!»

Başöğretmen güldü:

«Hanımefendi» dedi. «Galiba çocuk daha iyi biliyor!»

Nüfus cüzdanını açtı:

«Evet, beşi bitirmiş, tam altı yaşında...»

«Altıyı da bitirdi...»

«Henüz bitirmemiş!»

«Nasıl olur! Ana Sütünü, yeni kurmuştum doğduğunda... Bizim düşkün kadınları kurtarma yurdundan bir kadın bulmuştum, emzirmek için. Çocuk esirgeme kurumunda büyük bir balo hazırlıyordum. Hiç hatırlamaz olur muyum. Altı yaşını çoktan bitirdi!»

«Hayır Hanımefendi, altı yaşında görünmüyor, alamayız!»

«Ben aynı zamanda Aydın Kadınlar Cemiyetinin..»

«Efendim Aydınlı kadınlar mı dediniz... Buyurmaz mısınız şöyle...»

«Yanlış anlaşıldı efendim, aydın kadınlar demiştim...» «Hayır bayan, alamayız!»

Kişiliğine ait bütün kozları sürmüştü. Şimdi kocasının kesesinden harcayaçaktı:

«Efendim!» dedi. «Ben Avukat Hayri beyin eşi...»

«Alamayız Bayan!»

«İnsan Haklarında Başkan.»

«Hayır hanımefendi!»

Hayvanları koruma...»

«Olmaz!»

«Bahçeleri şenlendirme..

«Hayır Bayan!..»

«Ocakları tüttürme...»

«Maalesef...»

«İstanbulu güzelleştirme...»

«Hayır, olmaz, alamayız!»

Silâhların en tesirlisini, en geriye bırakmıştı:

«Ocak... Bucak... İdare heyeti... Belediye Meclisi... Grup başkanı... Haysiyet Divanı...

«Efendim, biliyorsunuz ki... Bu sene sadece yedi yaşındakileri almamız için emir var... Buyurun otorun şöyle...» Eğer yedi yaşındakiler kâfi gelmezse... Altı yaşındakilerin seçkin olanlarından... yetişmiş ... üstü başı temizcelerinden... Ailesi...

«Teşekkür ederim efendim...»

«Bu sene bir şube daha açacağız. Kayıtların sonunda mevcudumuz belli olunca... İlk önce sizin yavruyu... Maşallah çok zekî bir şeye benziyor... İnşallah okur adam olur da muhterem babası... pardon... Çok kıymetli anneleri gibi...

«Teveccühünüz Beyefendi».

«Şimdilik mahdumu aday olarak kaydedelim de...»

«Aday olarak mı?»

«Şimdilik diyorum, hanımefendi...»

«Aman bırakın şu adaylığı... Bizimki aday oldu da bir türlü mebus olamadı. Aman şu kelimeyi söylemeyin bana. Çok sinirlenirim. Hele bey...»

Kayıt uzun sürmedi. Okulun önünde, otobüs bekliyorlardı. Çok yeri vardı. Gidecek. Önce şunu bırakmalıydı eve...

Sevimer, çok memnundu. Karşıdan gelen otobüsü görünce:

«Anneciğim,» dedi. «Artık yedi yaşına girdim. Bana da bilet al!»

Zaten sinirleri bozuktu annesinin. Daha beş cemiyetin başkanı olsa bir başöğretmene sözü geçmiyecekti.

«Sus, terbiyesiz!» dedi. «Sen büyüklerin işine karışma!» Sağlı sollu iki çimdik de attı.

Sevimer, büyüklerin işine bir türlü akıl erdiremiyordu. Pek küçüktü daha!

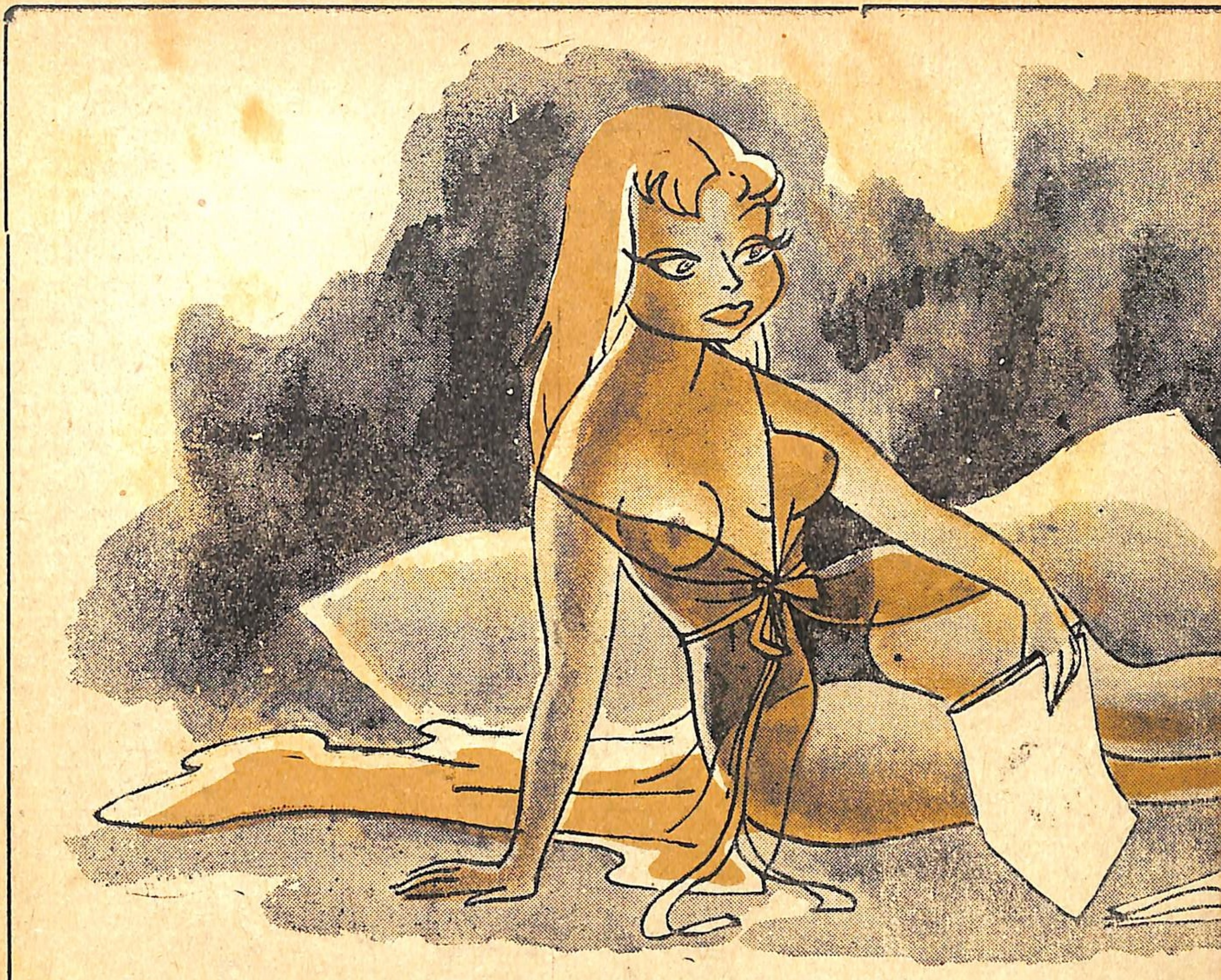

— MADEM ÜZÜLÜP ZAYIFLIYORSUN, K

— AYRILACAĞIM AMA, ELLİ KİLOYA İ

ANDAN AYRILSANA.
EMİ BEKLİYORUM...

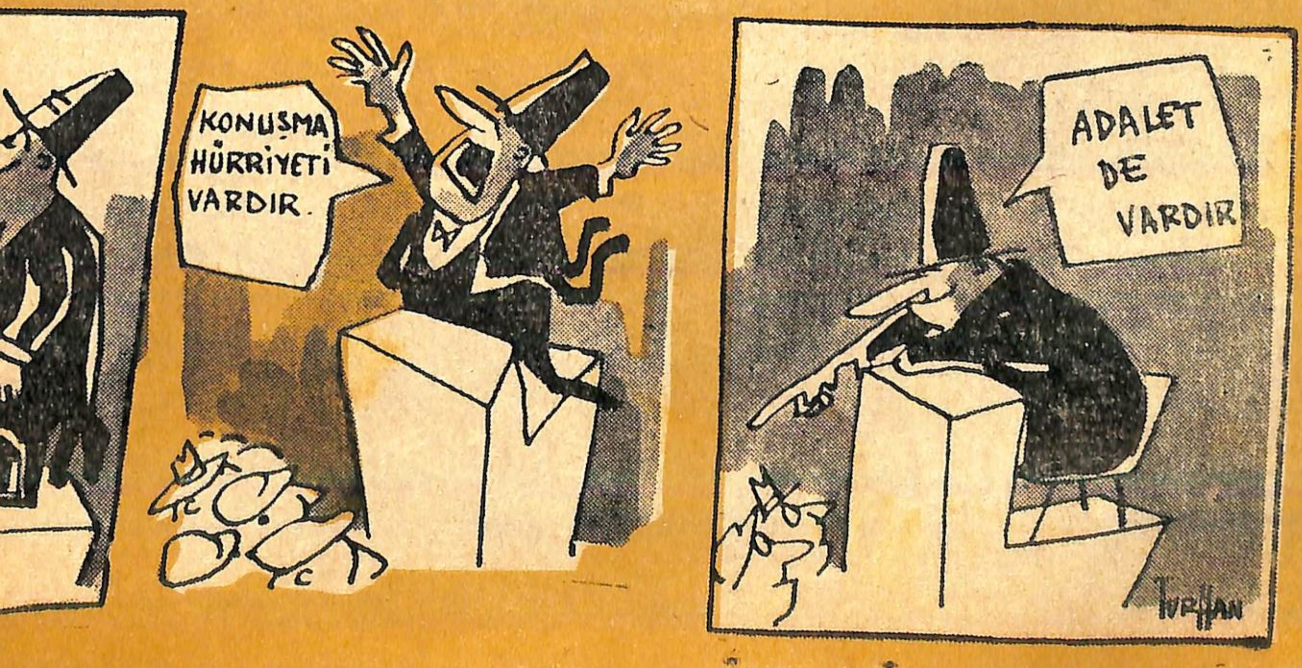

HİKÂYE

Batıya Daha Batıya

ÇEVİREN : ALPLÂÇİN

Normal şartlarda ve genel
larak felâket kelimesinin an-
ımı bütün insanlar için ay-
ıdır. Yani felâket denilince
ısanın aklına yangın, su bas-
ıası, yemeğe gelen misafir, yer
epremi, komşunun çocuğu,
ılgın hastalıklar, daire mü-
ürü, alacaklılar veya ev sa-
ibi gelir.

Oysaki, Ed charmy'nin bu ke-
meyle hatırladığı şey yukarı-
a saydıklarımızın hiç birisi-
e benzemiyordu. Ona göre
ek yakın tarihde vuku bulan
azı olaylardan sonra Susie
c hatimore denilen kızcağıza
astlamak, üst üste üç sinema
eansı süren bir yer depremin-
en, petrol kuyularında çıkan
ir yangından, cebinizde bir
şe nitro gliserinle engelli 800
ıetre koşuya iştirak etmek
necburiyetinden ve bizzat Ni-
agara şelâlesinin eyinizi bas-
ıası ihtimalinden beterdi.

Öyle ya, Niyagara şelâlesi
yinizi bassa olsa olsa boğulur-
ınuz. Daha kötü bir ihtimal-
elbiseleriniz ıslanıp daralır.
eni elbise yaptırmak mecbu-
yetinde kalırsınız. Halbuki
usie Mc hatimore, dilinde altı
ılsinin ismiyle Ed charmy'nin
eşine düşmüş onu nikâh me-
ıuru denilen müthiş yaratıkla
ınıştırmak hevesindeydi.

Ed, aşk denilen nesneyi eli
yağı düzgün her hangi bir
atunla (evliler hariç) tanışma-
ından, şu veya bu mecburiyet
ıhtında taraflardan birinin ni-
âh memurunun önüne çıkılma-
lâfını edinceye kadar süren
ir şey olarak kabul ederdi.
h, en usta mizah yazarlarının
ile kıvıramıyacağı böyle fiya-
ılı bir girişten sonra hikâye-
ıize başlayabiliriz..

Akşam üstüydü. Bob Silver-
ın'un salonunda bilardo oyna-
ak gibi ancak centilmenlere
as ve pek ciddi bir meşgale-
in derinliklerine dalmıştım.
erken Ed çıkageldi. Sekiz on
ıne aslanın kovaladığı bir hay
anları koruma cemiyeti âzası
ozuyla :

— Garry, dedi. Şu istakayı
ırak da sana söyleyeceklerimi
inle.

— Bir dakika Ed. On sekiz
ıyı daha çekersem oyun bi-
yor. Ucunda elli dolar var.

— Yaa, dedi. Demek elli do-
r sence yer yüzünde her şey-
en önemli öyle mi? Hattâ ca-
ının derdine düşmüş en yakın
rkadaşının hayatından bile...

Şöyle bir düşündüm:

— Vallahi Ed, dedim. Seni
e kadar sevdiğimi bilirsin. A-
a elli dolar da mühim para-
ır. Bunu da kabul et.

— Ona rağmen boş ver o-
unu.

Yüreğim yana yana dediğini
aptım. Doğrusu şu insanlar
ok hodbin oluyorlar. İyi, ka-

bul birader arkadaşımsın, ar-
kadaşımsın ama senin canınla
benim cebimde saydığım elli
dolar arasında ne ilişik var?
İlle de muhabbetini pahalıya
mı mal edeceksin?...

Neyse tezgâhın önünde dir-
seklerimizi yaslıyacak bir köşe
bulduk. Birer de bira istedik.
Sonra:

— Anlat bakalım dedim.

Ancak konservatuvar talebe-
lerinde, seçimi kaybetmiş aday-
larda ve evde kalmış kızlarda
görülen kesif dertli bir yüzle
konuşmağa başladı :

— New-York bana dar gel-
meğe başladı Garry. Hiç bir
yanda içim rahat değil. Aklım
fikrim Suise ile altı abisinde.
İçim içimi yiyor.

— Pekalâ ama aşk, aşk diye
şakıyan sendin ya...

— Yanılmışım. Benim Susie'-
ye karşı duyduğum aşk, ka-
bak çekirdeği gibi bir şeymiş.
Hem tatsız, hem de yorucu...
Hattâ sadece bir alışkanlık bi-
le diyebilirim, şimdi.

— Ne olacak yani?

— Yani buradan gideceğiz.

Allem ettim, kallem ettim
sökmedi. Oğlan aklına koymuş
tu bir kere. Batıya gideriz di-
yordu. Sığırlar, cins atlar, bol
yeşillik... Ona her ne kadar
sığırları sadece biftek hüviyeti
altında sevdiğimi, yeşillik na-
mına salatadan başka bir şey-
den hoşlanmadığımı, atlara ge-
lince yer yüzünde taksi diye
bir nakil vasıtası bulunduğunu
anlatmağa çalıştımsa da neti-
cesiz kaldı.

Eve uğrayıp bütün eşyamızı -
diş fırçası, iki gömlek ve bir
çalar saat - toparlayıp istasyo-
nun yolunu tuttuk. Merasim-
den, gürültüden pek hoşlanma
dığımız için treni istasyonun
dışında bir makas yerinde kar-
şılayıp gene demokrat tabiatı-

mız icabı bir yük vagonunu
varlığımızla şereflendirdik. İçer
de zar atan iki üç vatandaş baş
langıçta bu şerefi pek belli et-
mek istemedilerse de bir kaç
dişlerinin kaybı ve gözlerinin
morarmasiyle neticelenen sa-
mimî bir tanışmadan sonra ger-
çek hissiyatlarını meydana koy-
dular. Böylece büyük batı
yolculuğumuz başlamıştı.

İlk önce Denver civarında
bir çiftlikte yerleştik. Batıyı
sadece Roy Rogers ve benzer-
lerinin filmlerinden tanıyan Ed
hakikatle burun buruna gelir
gelmez Allah bilir ya, hayli bo-
zuldu. Spor namına yaptığı tek
şey televizyonda basketbol
maçları seyretmek olduğundan
kuştüyü yastıklardan farksız bir
vücudu vardı.

O sık sık bahsettiği sığırla-
rın civarına elli metreden fazla
sokulamıyordu.

Arada sırada:

— Ne haber, diyordum. Sı-
ğırlar, atlar, yeşillik ha?...

Çocukta bir de kızılderili
korkusu vardı. Şöyle yüz ya-
şına falan yaklaşmış Allahlık
sarhoş bir yerli görmesin ben-
zi atıyor, ne söyliyeceğini şa-
şırıyordu.

Bir gün şehre indiğimizde ka-
labalığın arasında gözümüze il-
şen çiçekli hasır bir kadın şap-
kası çiftliğe uğrayıp eşyaları-
mızı dahi almadan daha batıya
doğru tekrar yola düşmemize
sebep oldu. Zira mevzubahis
şapka Susie Mc hatimore'un ba-
şındaydı. Kansasdan daha öte-
lere doğru yolumuza devam
ederken Ed benzi sapsarı tit-
riyordu:

— Bu Susie denilen mahlûk-
dan kurtuluş yok azizim. Na-
sıl da yerimizi öğrenmiş hay-
ret...

Bundan sonra sırasiyle gitti-
ğimiz her yerde aynı şey oldu.

Ama iki ay, ama dört ay aray-
la... günün birinde civarımızda
muhakkak Susie'yi buluyorduk.
«Allahtan ki o bizi görmüyor»
diyordu. Ed. Ve arkasından ilâ-
ve ediyordu:

— Batıya, daha batıya...

Seyyar cambazhanelerden
farkımız kalmamıştı. Kısa za-
manda binlerce millik mesafe
katetmiştik. Kanundan kaçan
en azılı cani bile bizim kadar
rüzgârdan nem kapar, bizim
gibi endişeli, bir derecede ra-
hatsız yaşar olamazdı. Sonun-
da gelip sahile dayandık. Önü-
müzde Pasifiğin kurşun mavi-
liği uzanıp gidiyordu. İkimiz de
yanıp kavrulmuş; çırayla, eski-
miş bel kayışı arasında bir gö-
rünüş arzediyorduk. Bir kaç
gün mevcut dolarlarımızla idare
ettik. Sonraki bir kaç gün ar-
takalan sentleri yedik. Nihayet
parasızlık denilen ve yer yü-
zünde mikrobik olmıyan tek
hastalıkla bitap ne yapacağı-
mızı şaşırmış, sokak köpekle-
riyle eş bir içtimaî seviyeye
düştük.

Sıcak bir ikindi üstü liman-
da kayaların üstüne oturmuş,
denizi seyrediyorduk. Gözümü-
ze ilişen bir şey bize açlığımı-
zı hatırlatıyordu. En son ye-
diğimiz torik bize yıllarca ev-
vele ait pek mesut bir hatıra
gibi geliyordu. Birden Ed'in
gözleri büyüdü:

— Kaçalım Garry, diye bir
çığlık attı. Batıya daha batı-
ya...

Sonra kendisini tutmama va-
kit kalmaksızın fırlayıp koştu
ve balıklama denize atlayıp
geniş kulaçlarla — açlığına rağ-
men — açığa doğru yüzmeğe
başladı. Arkasına dönüp bak-
mıyordu bile... Haritası, pusu-
lası falan olmadığı halde kim
bilir nereye müteveccihen a-
zimle yüzüyordu. Sahile büyük
bir kalabalık toplanmıştı. Dönüp
baktığımda bunların arasında
Susie Mc hatimore'u da gör-
düm. Yanında en azından 1.90
boyunda, esmer, geniş omuzlu
bir delikanlı vardı. Bir polis
memuru hâdiseyi not ediyordu.
Sebebini sordu. Susie'den bah-
setmeksizin anlattım. Sonra
kalabalık dağıldı. Ayrılırlar-
ken Susie başıyla selâm verdi.

— Beni tebrik ediniz azizim
Garry, dedi. Evlendim. Sizi ko-
camla tanıştırayım. Demiryolu
müfettişidir. Balayımızı şirke-
tin hattında bedava seyahatle
geçiriyoruz. Johny, bak bu eski
bir dost Garry Ferrer...

Şaşkın şaşkın tebrik ettim.

Demiryolu müfettişi başıyla
beni selâmlarken, gözleri a-
çıklarda bir nokta gibi görü-
nen Ed'e takıldı sordu:

— Acaba nereye gidiyor bi-
liyormusunuz.?

— Batıya, dedim. Daha batı-
ya...

NERDEN BULDUN DÖVİZİ ?

Ticaret Bakanı mecliste en nihayet açıklayabildi:
«Fevkalâde hal içindeyiz!»

Bakalım, bu fevkalâde halin önlenmesi için yine sıkıntıyı orta halliler mi çekecek, yoksa kadillâkçılar da yardım edecekler mi?

İngiltere, harbden sonra kemer sıkmağa başladığı günlerde Çörçil Fransaya istirahate gitmişti. Peşinden bir sual yağmuru:

— Nerden buldu dövizi?

Meğer ihtiyar Çörçilcik Fransada satılan kitaplarının parasiyle yolculuk yapıyormuş.

Bu suali yeri geldikçe biz de soralım!

MÜFETTİŞ

RESİMLİ ROMAN

TURHAN SELÇUK
BÜLENT ORAN

95 — Müfettiş, hakkı olan iki kese parayı cebe indirdikten sonra, müdüre «Okul dediğin böyle olur. Siz millî eğitimde büyük bir devrim yapmışsınız. Bundan sonra alaydan yetişme eşkiyalar kalmıyacak. Sizin okuldan yetişmeyen haydutlar aç kalacaklar» dedi. «Şimdi müsaadenizle başka yerleri teftiş edeyim».

96 — Kimya öğretmeni Nastasya, «Size refakat edeyim» dedi. Heyet ilerlerken birdenbire önde giden müfettişle kadının yok olduğunu gördüler. Vali, baş belâsı müfettişi yok eden büyük Allahın bir mucizesi mi diye düşündü.

97 — Müfettişin yokluğunda Tanrının parmağı yoktu. Çünkü Allahın o anda uğraştığı Klestakovdan başka daha önemli işleri vardı. Mucizeyi hazırlayanlar, coğrafya veya geometri dersi yerine tuzak hazırlamayı tercih eden çalışkan öğrencilerdi. Başkanları Rogojin, tuzağa düşen müfettişle kimya öğretmenini göstererek «Kaplan avında da aynı metodla hareket edin» dedi.

98 — Müfettiş başına gelen kazadan pek memnundu. Kimya öğretmeninin cilt dokusu üzerinde kimyevî tetkikler yapacak bir köşe ararken, köşe kendiliğinden onları bulmuştu. Klestakov, kadına «Sizi gördükten sonra kimya ilminin büyüklüğüne inanıyorum. Kadife gibi bir cildiniz var» dedi.

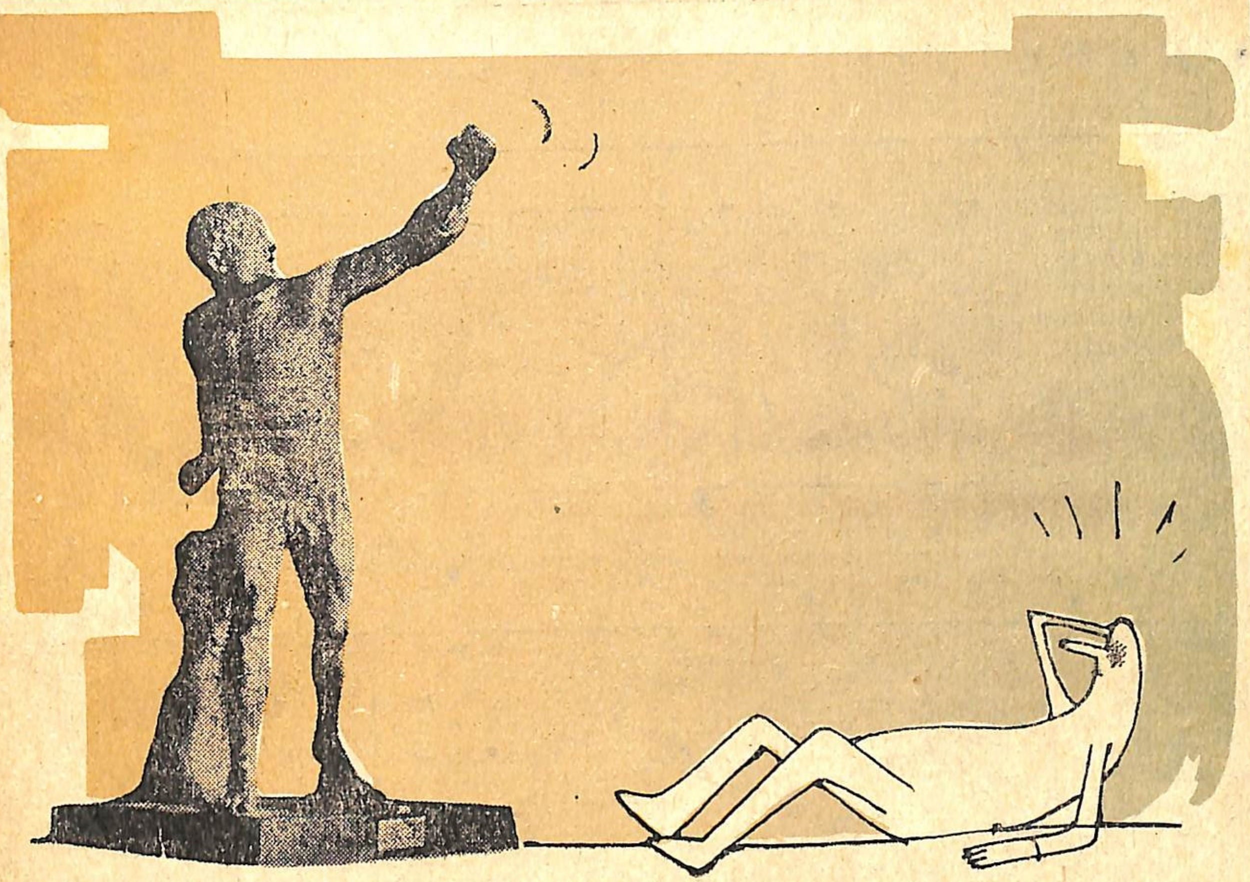

YAZISIZ

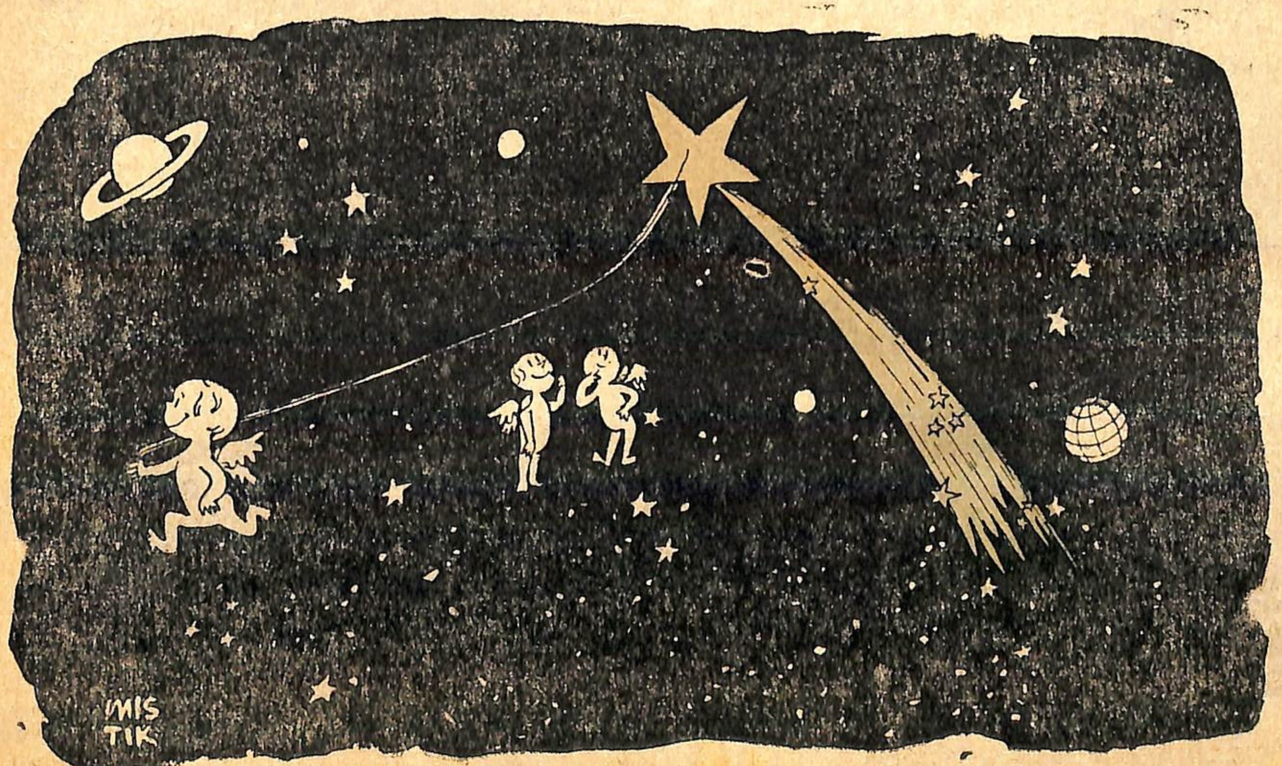

YAZISIZ

YAZISIZ

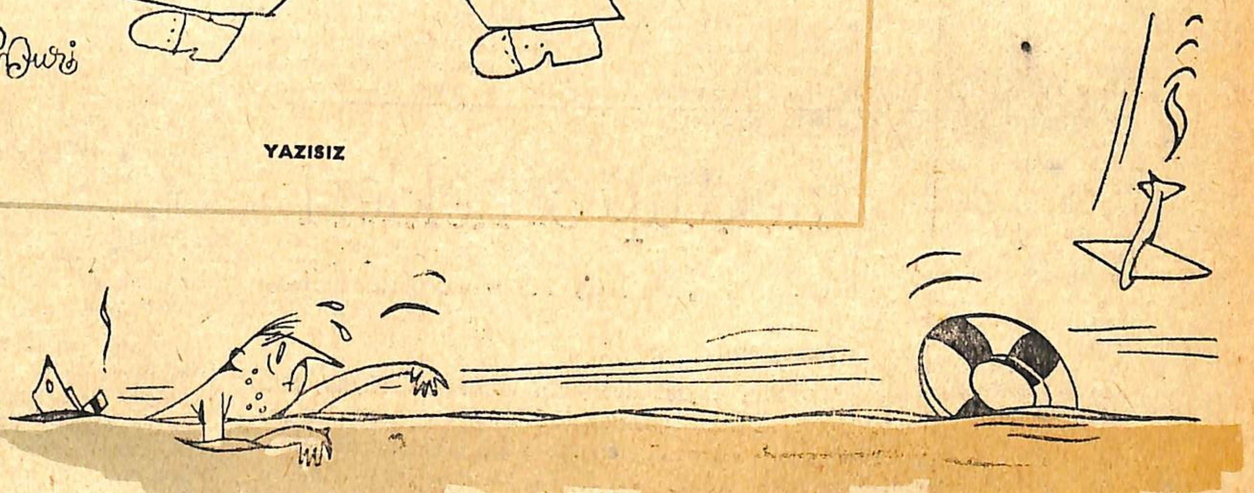

YAZISIZ

LORD' UN ESRARI

Bir Arnavut piyazcının yanında aşçılık yapıyordum. Müşterilerden biri yemeği beğenmemiş, değiştirdim. Yine beğenmemiş. Tam on kere değiştirdim. On birincide dayanamadım,

— Kimmiş bu asılzade tohumu?

Diye kalktım, hışımla masasına gittim, baktım, bir İngiliz.

— Bana bak Mister, Mister!.. dedim, ağzının tadını bilmeyen canlı bir buz dolabının keyfi için ben ince zevkimden olamam.

İngiliz ayağa kalktı, elimi sıktı.

— Ben, Lord Punchax, diye kendini tanıttıktan sonra:

— Sizi özel aşçım olarak angaje ediyorum, dedi.

— Mangırdan ne haber? dedim.

— Ayda beşyüz sterlin. Ne buyurulur?

Hemen Arnavut piyazcıdan Lord'a transfer oldum. Ertesi gün Londra'ya hareket ettik.

Lordun malikânesinde sekiz ay yanpala yattım, kültürümü derinleştirdim. Sekiz ayın sonunda lord:

— Çok değerli bir misafirim gelecek. En ağır şark yemeklerinden pişirin! dedi.

Kolları sıvadım. Fıstıklı, üzümlü, bol baharatlı zeytinyağlı bir patlıcan dolması, ağzınıza lâyık bir düğün çorbası yapıp, üzerine kızarmış yağda kırmızı biber, salça döktüm. Bir ciğer yahnisi, bir iç pilâv, bir de kaymaklı ekmek kadayıfı...

Şatonun, Çırpıcı Çayırı kadar geniş bir yemek salonu vardı. Salonun ortasındaki yemek masası o kadar uzundu ki, bir başında oturan adam, öbür başındakini ancak dürbünle görebilirdi.

Gümüş şamdanlar yakıldı. Vazolara çiçekler kondu. Lordun muhterem misafiri geldi. Masanın bir başına misafir, öbür başına lord oturdu. Başka kimse yoktu.

Lord, muhterem misafirine:

— Aşçımı hususî surette şarktan getirttim, dedi. Lord ve misafiri o kadar asıldı ki, birisi bir şey sorunca, öbürü on beş dakika sonra cevap veriyordu.

Misafir benim hazırladığım yemekten üç çatal yiyebildi. Dördüncü çatalda başı masanın

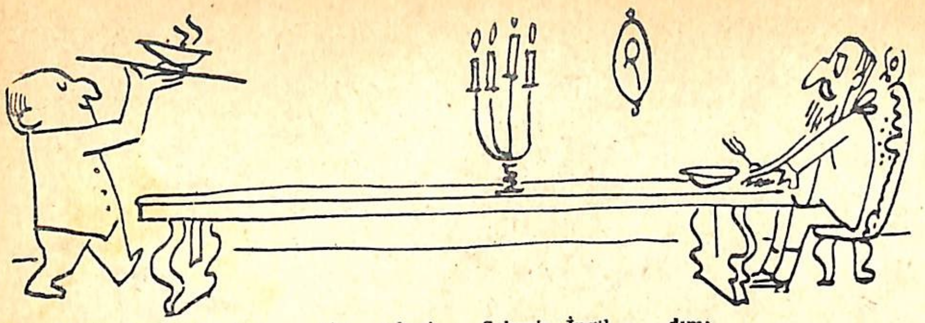

üstüne düştü. Lord hiç telâşsız:

— Savcıya ve Scotland Yard'a telefon edin! dedi.

Savcı ve Scotland Yard müfettişi cesedi muayene edip gömülmesine izin verdiler. Misafirin benim nefis şark yemeklerimin şiddetli lezzetinden zehirlendiği anlaşılmamıştı.

Bu ölüm ziyafetinden bir sene kadar sonra lord:

— Bugün yemekleri siz pişirin, misafirim var.

Dedi. İşi çakmıştım. Lord, her nedense düşmanı olduğu kimseleri yemeğe çağırıyor, benim baharlı, biberli, kızarmış bol yağlı yemeklerimle onları zehirliyordu. Bana yüksek ücret verişinin sebebini anlamıştım.

Lordun yanında çalıştığım 5 senede yedi defa yemek pişirdim. Her seferinde de lordun bir misafiri öldü.

Lord benimle arasıra konuşmaktan zevklenirdi. Ben de bu sayede kültürümü arttırmağa vakit bulmuştum. Lordun bütün duvarları tavana kadar kitaplarla dolu büyüüük bir kütüphanesi vardı. Lord kitaplarını okumazsa da, büyük bir anlayışla seyrederdi.

Bir gün Lordla beraber kütüphanede idi. Ona entellektüel bir adam olduğumu anlatıp, yaranmak için:

— Tu bi, or nat tu bi, Sör, ne büyük, ne büyük lâf, dedim.

Bunları söylerken lâfın büyüklüğüne uygun trajik bir jest aldım.

Lord kahkahalarla gülmeğe başladı. Gülmekten yerlere yıkılıyordu. Yarım saat kadar güldükten sonra ona:

— Sayın lord hazretleri, dedim, sizi neden bu kadar güldürdüğümü bir türlü anlayamadım. Çünkü hâlis kan bir İngiliz asılzadesini beş araba odun atmadan bu kadar güldürmek mümkün değildir. Şekspir gibi dâhilerin dâhisi bir şairin bu en büyük lâfına neden bu kadar gülüyorsunuz?

Lord kahkahalarının arasında kesik kesik:

— Dâhi mi? Büyük mü?.. diyor, boyuna gülüyordu.

Gülmesi kesildikten sonra:

— Sana bir sır vereceğim, dedi. Ben bu malikânede gibi teşkilâtı idare ediyorum, Şekspir şubesi... Şekspir İngiltere'nin en büyük sanayiini kuran adamdır. Biz İngilizler Şekspire minnettarız.

Şaşkın şaşkın lordun yüzüne baktım:

— Çıldırmadığınıza emin misiniz sayın lord? dedim.

— Bakın, size açıklayayım, dedi. Meselâ şu tu bi or nat tu bi lâfında ne var? «Olmak veya olmamak...» Bu da lâf mı yâni? Ne olmuş!... «Olmak veya olmamak, işte bütün mesele bu.» Aman ne büyük, ne söylenmez lâf!...

Lord:

— Şu dosya dolabından rastgele bir klasör çekin! dedi.

Dolaptan bir klasör aldım.

— İçinden herhangi bir evrakı okuyun!

Bir yazıyı okumağa başladım:

«İmparatorluk Sanayi Nezaret'i Celilesine

«Toprakları üstünde güneş batmayan muhteşem İngiliz İmparatorluğunun yüz yıllardanberi başlıca gelir kaynağı olan Şekspir sanayiine son zamanlarda gereği kadar önem verilmemesi yüzünden, bütçemizin gelir hanesinde geçen senelere nazaran göze batar bir azalma başlamıştır.

Muhteşem imparatorluğumuz için, müstemlekelerimizden çok daha verimli bir gelir kaynağı olan Şekspir sanaayine aşağıdaki program uygulanarak yeniden hız verilmesini dilerim:

1 — Maarif Nezareti ile işbirliği yapılarak, Şekspir'in yaşayıp yaşamadığı, Şekspir piyeslerinin kendisi tarafından yazılıp yazılmadığı, yoksa bunları Bacon'un mu yazdığı hakkında, asırlardanberi İngiliz zekâsının bilhassa uydurduğu şüpheli meselelerin yeniden tazelenerek, dünyanın velveleye verilmesini, bu suretle yeni Şekspir baskılarının piyasaya sürülmesinin temini,

2 — Şekspir'in doğduğu Stratford on Avon kasabasında, Şekspir'in memede iken kullandığı lâstik donun bulunduğu veya şimdiye kadar Şekspir'in zannedilen mezarda Dük Edwardîın cesedinin bulunduğu gibi, ağır başlı İngiliz ilmî incelemeleriyle, Şekspir tiyatrolarının canlandırılması ve İngiltere'ye turist çekiminin sağlanması v. s...

Daha bunlar gibi ondört madde sıralanıyor, altında da Shakespeare Seksiyonu Başkanı diye bizim ordun imzası bulunuyordu. Öbür dosyalarda, yine Şekspir sanayii hakkında başka nezaretlerle yapılan muhabereler vardı.

Lord anlattı:

— Tu bi or not tu bi gibi saçma bir lâf için, bu lâfın önemini belirten, şerhini, tefsirin, felsefesini yapan muhtelif dillerde tam on dört bin küsûr kitap satılmıştır.

Her sene Şekspir üzerine yüzlerce doktora tezi yazılır. Yalnız Hamlet'in deli mi, akıllı mı olduğu hakkında binlerce kitap yazılmıştır.

Şekspir sanayii ile bu sebeple vatansever bir İngiliz, sıraf ile gizli bir teşkilât kurdum. Bu hakikatleri kim açıklarsa, nerde olursa olsun, gizli teşkilât tarafından derhal öldürülür.

Dizlerim titremeğe başladı.

— Aman sör, o halde bana bu sırrı ne diye verdiniz?

— Bu bir sır değil. Bunu bütün dünya bilir. Ama herkes birbirinden korktuğu için başkasına söyleyemez.

— Müsaadenizle sör, diyerek kütüphaneden çıktım. Lordun neden beni aşçı olarak yanına aldığını o zaman anladım. Şeksp5ir sanayii sırrını açıklayanları bir ziyafetle öbür dünyaya gönderiyordu.

Bana gelince, lordun beni nasıl olsa öldüreceğini biliyordum. Ölümâmden önce bu sırrı veriyorum. Belki dünya yüzünde, Şekspir sanayiini bilmeyen benim gibi bir kaç akılsız daha vardır.

mektup örnekleri

Meşhur Gangster Jerry Fellew'dan Sevgilisi Betty Marlyin'e..

Bebeğim.

Dün akşam Rocky'nin dümenine düştük. Soll Texas kabarenin kapısında bizi bekleyen çocuklarla beraber aynasızları ektikten sonra Eşek Co'nun devlethanesine vâsıl olduk. Paraları aynasızlar şüphelenmesin diye arkadan biri getirdi. Her şey tamamdı. Tam bir dümenındeyken Rocky su koyverdi. Ayrıca çocuklara paylarını verdim. Onlar Co'nun ford'a atlayıp gittiler.

Şimdi beni dinle kızım. Saat tam 9 da bardan çık. Fakat patronun olacak saloza bir şey çaktırma. Benim sana bıraktığım o iki dosyayı da valize zula et. Bardan çıkınca önce bir otobüse atla, sonra 6181nci caddede in, oradan Şişli Beyazıt otobüsüne bin Osmanbeyde in. Orada seni emlâk tellâlı «Cemal Satılık arsa» bekliyecek dosyaları ona ver. Sonra süratle uzaklaş: Polis beni kaçak inşaat yaptırdım diye arıyor. Her neyse... hemen bir taksiye atlayıp Fatihte Şaşkın Kemal'in Kahveye gel. Ben kahvedeyim. Oradan seninle akşama Kristale gideriz. Şu paraları bir türlü ezemedim. Üstelik mimar da asılıyor. Şimdi dediklerimi iyi anladın ya?

Haydi atla ne duruyorsun? Seni bekliyorum. Sana çok hasret kaldım. Meleğim. O küçücük dudaklarından öperim anam.

Jerry

Seçme Sözler

Erkekseniz teker teker gelin.

Berber Celâl

Karanlıkta hiçbir şey belli olmaz.

El yordamı

Bırak beni haykırayım.

Heeey

Biz bize benzeriz.

Ayna

Sert bir demir sesi işitildi; üstat kelepçeyi sefilin ellerine geçirivermişti.

Nat Pinkerton

Daracık sokakları duman bürüdü.

Haliç

Kimseye yüksekten bakma.

Beyazıt kulesi

Sana kırk defa söyledim.

41

Ağaç yaş iken eğilir.

Ertem Eğilmez

Delinin bildiğini akıllı bilmez.

Hıyar turşusu

EĞLENCE

Şimdi Almanya'da bulunan ressam ve sinema münekkidi arkadaşımız Çetin Özkırım, bir fırsat bulmuş Anadolu'da bir gezintiye çıkmıştı. Küçük bir kasabada iken kasabanın durgunluğu canını sıktı. Hattâ hiç bir kahvehane de yoktu. Otele dönüp kâtibe:

— Kardeşçiğim, biraz bakar mısın? diye sordu .

— Buyur, beyim, dedi kâtip.

— Kasabanızda sinema var mı?

— Yok!

— Kâğıt oynar mısınız?

— Hayır!

— Dama oynar mısınız?

— Hayır!

— E, peki, sizler nasıl eğleniyorsunuz?

— Efendim, bakkal Hasan efendi İstanbuldan yeni bir pastırma kıyan makine getirdi. Akşamları gidip onu seyrediyoruz.

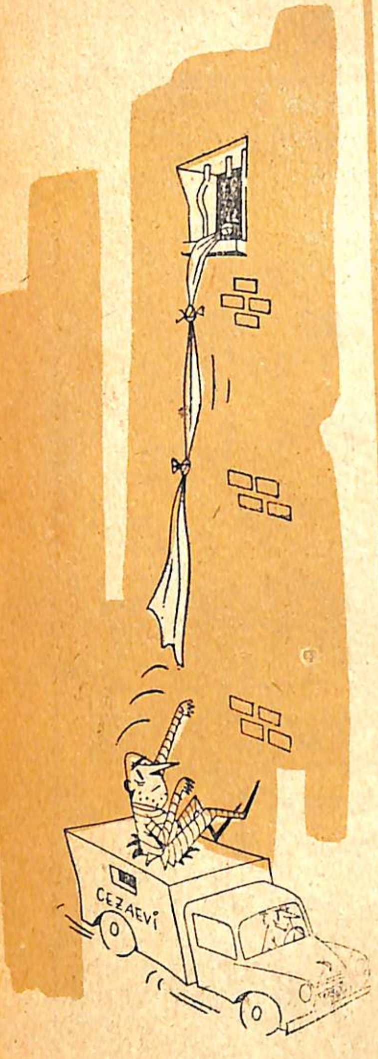

TALİH

HACI BABA VE DÖRT KARISI

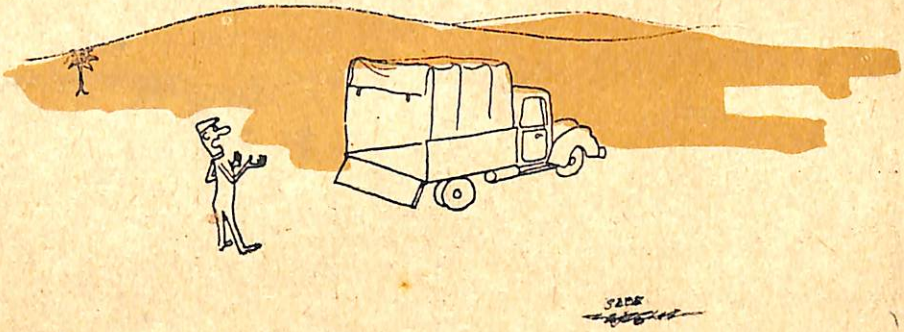

— GEL, GEL, YARIM SOL YAP, AĞIR OL, HOOOOP!...

— SEN DAHA AĞLIYACAK MISIN?

YAZISIZ

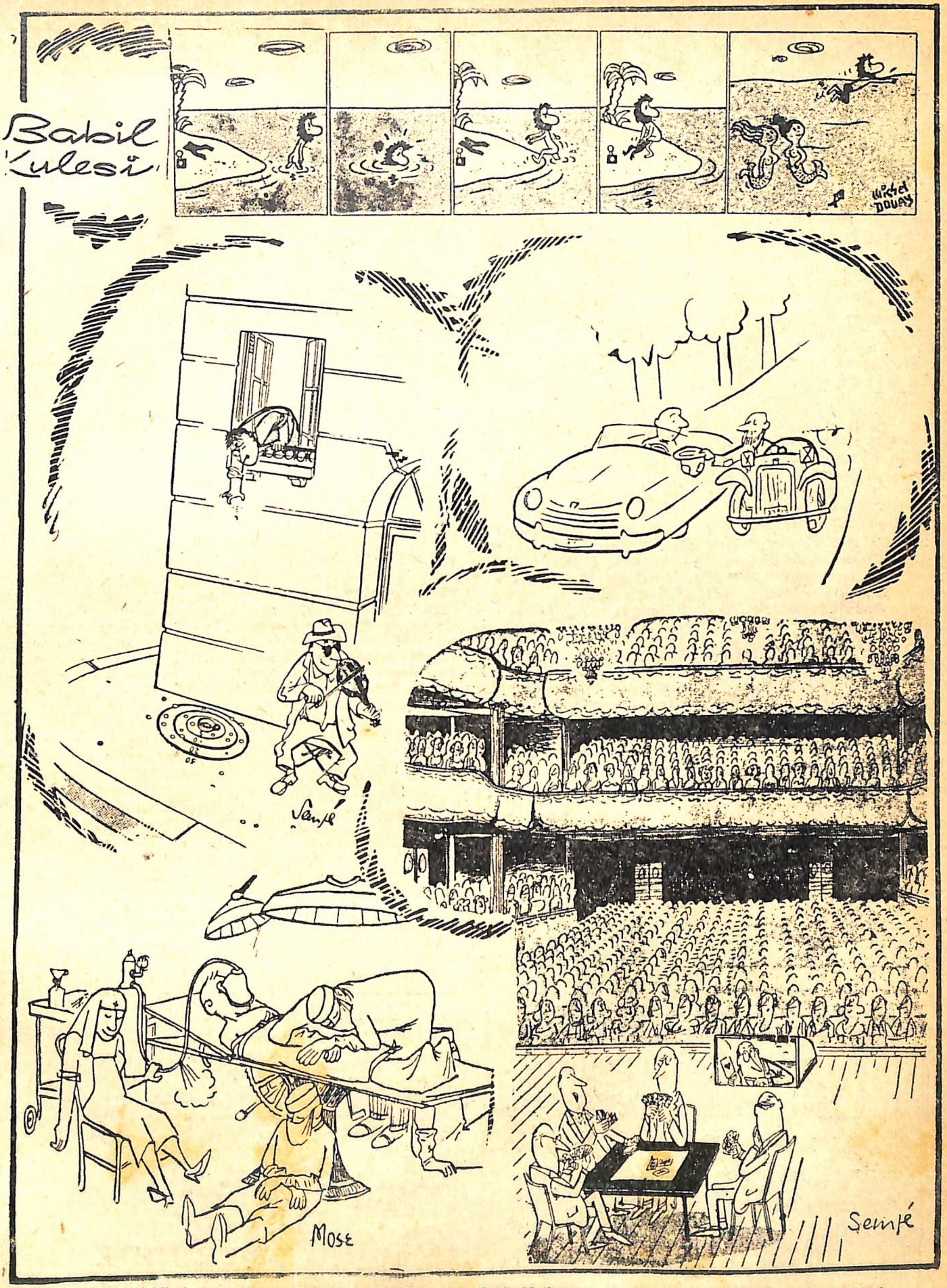

Dolmuş — Siyasi Mizah mecmuası — Dizildiği ve Basıldığı yer: Şehir Matbaası — Bu sayıda Mesul Müdür Turhan Selçuk — Teknik sekreter: Mehmet Benli — İdarehane: Babıâli Cad. Aydınlık Han, 29 - 30 - 31 - 32, İstanbul

YEDEK PARÇA

KUYRUKTAKİ ÜÇÜNCÜ ADAM

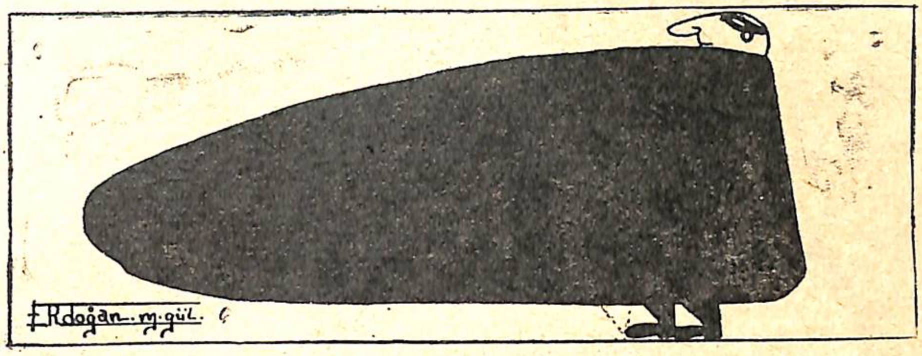

ZAMANIN SİNEMASKOPU

İstasyondaki umumi helâya yetiştiği zaman zavallı Cemil sabır ve gayretinin azamisini sarfetmiş bulunuyordu. Fakat nihayet işte gelmişti. Şimdi kurtulacaktı bu dertten... Sevinçle ileri doğru bir hamle yaptı. Ama devam edemedi. Çünkü kapıda iki kişilik bir kuyruk vardı. Bir an ne yapacağını şaşırdı. Fakat kuyruğa alışık olduğu için gayri ihtiyari sıraya giriverdi.

Nereden yemişti o zıkkım olasıca yemeği. Hiç lokantada etli yemek yenir miydi canım. Hem de üçüncü sınıf bir lokantada ve porsiyonu 55 kuruştan. Kör olasıca can çekiyor işte. Yoksa, her zaman yaptığı gibi iki simit bir çay neyine yetmezdi sanki... Karnını müthiş bir ağrı ve buruntu kaplamıştı. Bir taraftan, önünde kuyruk bulunan şu küçük kapının ardında halledebileceği dert, diğer taraftan da sırası gelinceye kadar bekleyememek korkusu öldürüyordu zavallı Cemili... Ah, şimdi evde olaydı...... Ne rahat olacaktı. Bunun için neler vermezdi...

Bir ara önündekilere anlatmayı, hattâ rica etmeyi bile düşündü. Utandı ve bir türlü söyleyemedi. Kapının yanındaki il ktalihli kırmızı kuşağını çıkarmış, pantalonunun birkaç düğmesini çözmüştü bile... Etrafı kollayan bir nöbetçi gibi kapının ardından gelen su seslerini dinliyordu. Cemil, şu anda birincinin dünyanın en mesut adamı olduğuna bahse bile girebilirdi... Kapı açıldı. Boyacı kılıklı bir herif çıktı. Kırmızı kuşaklı hemen içeri daldı. Gene bir sessizlik başlamıştı. Sırada iki kişi kalmıştı ama Cemil de neredeyse kantarın topunu kaçırıyordu. Bir şeyler yapması lâzımdı. Aksi halde o rezaletlerin şahını beklemekten başka çaresi kalmıyordu. Nihayet kararını verdi. Ancak servis şefinin karşısında kullandığı büyük nezaketle ve yalvaran bir ses tonu ile önündeki pejmürde kılıklı herife seslendi:

— Şey beyefendi (!) Şeyi rica edecektim... Hani, çok sıkıştım da, Belki siz biraz daha sabredebilirsiniz diye düşündüm. Malûm, çarşı yemeği. Yemez olsaydım, öyle buruyor ki. Biraz daha durursam, vallahi...

Adam, iktidar partisinin bir ocak başkanı edasiyle:

— Olmaz. Sıranı bekle. Diye azarladı.

Evet, bir çare bulmak lâzımdı. Ama nasıl ve ne şekilde. Bir ara koşar adımla daireye gitmeyi tasarladı. Fakat, artık kıpırdasa sanki beklenen şey başına gelecekmiş gibi düşünüyordu. Her geçen saniye Cemile bir saat gibi geliyordu. Bir ara dayanamıyarak kapıya hafifçe vurdu. Cevap yok. Sanki, hergele aylık ihtiyacını bir defada defediyordu. Tekrar kapıyı hafifçe tıkırdattı. İçeriden:

— Çüş be Allahın ayısı... Ananın karnında nasıl sabrettin. Diye cevap aldı. Başka zaman olsaydı muhakkak bu keratanın ağzının payını verirdi. Ama şimdi konuşacak takatı bile kalmamıştı. Nihayet, ayak tıkırtıları ve su sesleri tekrar duyuldu. Herif, yine kırmızı kuşağı elinde hışım gibi fırladı. Eh, neyse bir kişi kalmıştı artık. Cemil bir taraftan:

— Dayan az kaldı. Biraz daha sık kendini. Şimdi sıra sana gelecek diye düşünüyor, diğer taraftan da vakit geçsin diye sayı sayıyordu.

— 1.. 2.. 3.. 4.. 5.. 6.. .... 76.. 77... 78...

Tamam. 78 de çıkmıştı adam. Cemil 78 zaten uğurlu bir rakamdır diye aklından geçirdi. Sonra bir zamanlar maaş olarak line geçen 78 lira ile geçinebildiği günleri, zeytin, sovan, hattâ balık ile süsleyebildiği zengin sofralarını hatırladı.

Eyvah, dayanamıyacaktı galiba... Gerçi sıra ondaydı ama. Fakat mademki bukadar sabredebilmişti. Biraz daha sıkmalıydı kendini. Kendi kendine telkinde bulunuyordu. Dayanmalıydı. Dayanacaktı. Yoksa rezaleti göze almalıydı. Fakat, ne fena buruyordu. İşte su sesi yine duyulmuştu. Evet o mesut an geliyordu. Kapı açıldı, Cemil son bir gayretle ve nihayet muradına ermiş olmanın verdiği huzurla sevinçle ileri atıldı. Ne yazık ki giremedi. Çünkü, hafifçe kolundan çeken bir adamın teması ile duraladı. Şiddet ve hiddetle muhatabına döndü. Şefleri, Hüseyin Lütfi beydi.

— Cemil bey, rica edeceğim, Biraz zamanı geçirmişiz de. Zorla yetişebildim.

— Şey... Rica ederim. Tabii değil mi efendim. Ben bekleyebilirim zaten...

Zavallı Cemil.. O menhus kaderi burada bile yetişmişti.

M. YAŞAR GENÇER

Haftalık siyasi
RAPOR

GENİŞ BİR YAZI KADROSU
VE İSTİHBARAT TEŞKİLÂTI
HER HÂDİSE ve MESELENİN İÇ YÜZÜ

Haftalık siyasi
RAPOR

İÇ VE DIŞ HÂDİSELER
İKTİSADİ DÂVALAR
HAFTANIN MÜHİM MESELELERİ

Her hafta perşembe günü okuyunuz

SİYASİ ROMAN: NO. 22

1.

Maşu yerine dönmüş olan kapıcının odasına girdi:

— Mlle Brinny'nin odası nerede lütfen?

— İkinci katta efendim.

— Burası eğlenceli galiba. M. Buaven çok neşeliydi.

— M. Buaven mi?Direktör mü?

— Evet, az önse onunla konuştum.

— Birlikte olduğunuz efendi mi? O, M. Bruavan değil mi? M. Buaven bu akşam yok.

Deminki efendinin adı M. Molinar'dır. Teaküt edildiği için şuna buna hücum eden bir artist... Mübalağalı jestleri dikkatimi jekmişti. Kimbilir size neler anlattı?

Maşu :

— Böylesi daha iyi, dedi.

Kürkler ve kokular içinde inen san'atkârları seyrederek ve gülümsiyerek merdivenleri çıktı.

Artistlerden biri ihtiyardı. Boynunun kırışıklıkları piyano tellerine benziyordu. Çenesinin altı kursak gibi şişti. Gözlerinin altında iki garip et parçası vardı. Bir diğeri gençti, inceydi ve siyahlar giyinmişti. Başka birinin, ıslak dudaklariyle çok güzel bir genç kızın, inik gözkapaklarının altında vaatli geceler vardı. Subret rollerine çıkan öteki çamaşırhanede ütü tahtalarına itiliveren kadınların canlı havasını taşıyordu.

2.

Mısralar söyleyen genç bir kadın bulutlardaydı, fakat şampanya içmek için Monimartz'a inmeğe hazırdı. Üç tane de parlak sun'î ve bir abajur gibi boş veyinli tiyatroya mensup bayan vardı.

Maşu Lor Brinyi'nin kapısına vururken halâ gülüyordu. Hikâyeyi anlattı :

— Az kalsın gelemiyecektim. Herif beni korkuttu. Sizi bir şey yerine...

Artist gözlerini Maşununkilere dikerek :

— Böyle olsa ne çıkar, dedi. Bu olsa olsa daha çabuk çıkmak için bir sebep olabilir. Haydi azizim ben hazırım. Araba da aşağıda..

Son çıkan artistlerin arasından indiler. Maşu'yu tanıyanlar usulca sıvışıyorlardı. Molyer'in evinin an'aneleri böyle gerektiriyordu. Bir siyasî ile bir artist arasında münasebetler başlıyordu. Bu da o kadar alışilmiş bir şeydi ki üzerinde konuşulmazdı bile... Üstelik herkese faydası dokunabilecek bir işti: müessesenin dostları gurubuna yeni bir müttefik katılıyordu. Artistler böyle çok sahne seyrettikleri için nasıl biteceği şüphesiz repertuarda mevcut olan bir aşk macerasına fazla önem vermezlerdi. Oynanan, yeni bir komediydi. Brinyi her perdeyi alıştığı dekorlara doğru sevketmeyi bilecekti; çok rahattılar. Eğer artistlerle milletvekillerinin birlikte yatması gevezelik konusu olsaydı Rişilyö sokağındaki müessese bir çamaşırhane kadar gürültülü olurdu.

Maşu kemerlerin altında :

— Nereye gidiyoruz, diye sordu.

Lord Brinyi şoförüne:

— Etual'e, dedi. Şanzelize'den... Ağır, ağır...

Maşunun şaşkınlığını görünce açıkladı :

— Arabanın perdeleri kapalı. İnsanın bir karara varabilmesi için de bu yol yeter derecede uzundur. Hayatımda güç kararlar arefesinde daima şoföre »Etual'e» dedim. Araba boyuna meydanı döner ve karar alındığı zaman da sapılacak on iki cadde vardır.

3.

— Öyleyse Etual'e, dedi Maşu.

— Çabuk gelmeniz çok iyi oldu. Tek başına dönecek, yalnız yemek yiyecek, yalnız yatacak, hayatımdan oniki saat kaybedecektim.

— Ya Löblanke?

— Löblanke benim için eski bir dost. Uzun bir alışkanlık zevk verir denebilirse, muhakkak ki birlikte boş dakikalar geçirmekteyiz. Fakat size nasıl söyleyeyim? O, aile sofrasında, tadını bildiğim mütevazi bir yemek gibidir. Bu akşam başka şeyler arzuluyorum..

Lüks otomobiller, — seyyar ve kokulu kadın odaları — siz muhakkak ki kadınların projelerini gerçekleştirmek için yapıldınız. Mobilyaların sabit olduğu bir salonda cesaret edemedikleri şeylere, en küçük sarsıntının gövdeleri ve bacakları yaklaştırdığı bir otomobilde cüret ederler. Bir viraj başı omuza yaslar ve Marinyi caddesi kavşağında sert bir frenle el kalçalara sarılır. Ayaklar da bahaneler icadederler. Gerçekten dakikaları sayıyora benzeyen gaz fenerleri uzun bir öpücüğü aydınlatırlar.

Maşu gençti ve şiddetli bir arzuyla doluydu. Lor Brinyi'nin açıkça rıza göstererek cevaplandırdığı okşayışlara cüret etti. Eli, hayal edip durduğu, güneşte ısınmış bir meyva ılıklığındaki göğsün meşhur münhanisini öğrendi. Ve sonra diğer nefis teferruatı...

Teslim edilmeğe karar verilmiş vücutlar boyunca, zavallı erkeklerin titreyen ellerinin yaptığı keşifleri Maşu da yaptı. Ağzının karşısında «gel» diyen bir ağız ve gözlerinin karşısında yatma müsaadesi bekleyen ateşli bir hastanın gözleri vardı.

— Nereye? Sana mı?

— Hayır senin evine, sana... Çalıştığın ve yarının büyük adamını hazırladığın yere gitmek hoşuma gidecek.

4.

— Peki.

— Peki.

— Canım...

— Ne garip değil mi?

— Bana göre değil. Beni gördüğün ilk akşam bunu tehmin etmiştim.

Böylece kesik kesik, hafızalarından evvelce kullandıklarını çıkarıp, yaraşmıyacakları atarak boşa gideceğe benziyenleri seçerek, sahte olduğundan emin olunmayan paralar gibi akşamı geçirtecek klâsik aşk lâfları söylediler.

Kendisine verilmiş olan emre itaat eden şoför saatte yirmi beşle durmadan zafer âbidesinin etrafında dönrken, kendi kendine «Arabada yatacaklarsa, benzin bitmese bari...» diye düşünüyordu. Fakat ses cihazlariyle yeni bir emir verildi.

— Vagram, onuncu cadde..

Araba durduğu zaman:

— Yarın için ne emredersiniz madam diye sordu.

Lor Brinyi Maşunun koluna girerek ve ona bakarak :

— Yarın için mi? diye tekrarladı. Yarın ne var Yarın provam yok!

— Milletvekili;

— Rolünü tekrarlamıyacak mısın? dedi. Ama ben seni sevdiğimi daima tekrarlıyacağım. Bu ebediyen böyle olacak.

Ve onu 14 Temmuz akşamı, bir asker bir hizmetçiyi nasıl sürüklerse öylece sürükledi.

(Devamı var)

MİZAHİ ROMAN : NO. 22

1.

— Cennet hakkında böyle kötü bir şekilde konuşursanız günaha girersiniz, dedi. Sonra da orasını rüyanızdma bile göremezsiniz. Öyle değil mi kokarca efendi... Bu konularda hepimizden bilgili olduğunuz içn cahilleri siz aydınlatın.

Bazı muhalif dindarlar.

— Yahu o yobazın biridir, diye bağırdılar.. Dua ediyorum diye bütün dişi kokarcaları iğfal etti.

Siyaset, din yahut ilim kollarının herhangi birinde sivrilenlere sürülecek en kolay leke buydu. Cinsi lekelere karşı bütün hayvanlar özel bir hassasiyet gösteriyor, hırsızlık, hattâ cinayetleri bile affettikleri halde bunu hazmedemiyorlardı.

Yobaz kokarca:

— Arkadaşlar, dünya işleriyle ahret işlerini karıştırmayın lütfen, diye maaza başladı. Ben eğer bir kızı iğfal ettimse, bunun muhakkak ki dini bir sebebi vardır. Alah öyle emretmiştir. Bunlar derin meseleler olduğu için sizlerin aklı pek ermez.

Kocaları tarafından ihmal edildiklerini sanan bazı dişler, bu dinî lâkırdılarla fazla ilgilenerek:

2.

— Bizim de duaya ihtiyacımız var, diye bağırdılar.

Kokarca:

— Hiç merak etmeyin, sıraya girerseniz hepinize dua ederim, dedi.

Bir erkeğin o kadar kadına dua edbilecek derecede kıymetli olmasına şaştım. Ben, eşekliğimin verdiği bütün fiyakaya rağmen dişilerin dört be tanesinden fazlasiyle baş edemezken, alelâde bir kokarcanın bir sürü kadına dua vadetmesi önemli bir olaydı.

Din, her devirde, ayrı görüş sahibi kişilerin keyiflerine göre ayarlanan bir problem olduğu için, öbür dünya işleriyle ilgili diğer bazı kimseler, kokarcanın dua etme yollarını ille de müstehcen bölgelerde seçmesine kızıyorlardı.

Köstebeğin biri:

— Allahın okuması yazması yerindedir, diye söz aldı. Bir dua nereye yazılırsa yazılsın onu kolaylıkla okur. Bizim ayak diredğimiz nokta, bay kokarcanın, dualarını kadınların cinsî alanlarına yazmasında... Bunda ne gibi ruhi bir mâna bulduğuna bir türlü aklımız ermiyor.

Kokarca, bir yobaz gibi soğukkanlıydı.

— Akıl, dedi, herkese eşit olarak dağıtılsa ve diğer efendiler de ondan yeteri kadar nasiplerini alsalardı benim niçin böyle hareket ettiğimi anlarlardı. Fakat maalesef onlarda, bu çeşit kutsal davalara erecek kadar akıl yoktur. Onun için de akıllarının ermemesini mazur görürüm.

Sümüklü böcek:

— Bizim kızdığımız nokta, dinî, cinsî arzularına âlet etmendir, diye bağırdı.

Kokarca:

3.

— Din, her kalıba girebilen kullanışlı bir âlettir, diye konuştu. Sizler şükredin ki ben dini siyasete âlet etmiyorum.

— Politikayla dinin ne alâkası var ki onu siyasete âlet edeceksin?

— Eğer dediğimiz gibi hakiki bir yobaz olsaydım dini politik heveslerim uğruna kullanırdım.

— Kullanırdım da meclisin karnına dua mı yazdın?

Birisi:

— Meclisin ne karnı ne de faydalanacak cinsî bir organı vardır, diye lâfa karıştı.

Hükûmet aleyhtarı bir ağaçkakan:

— İsabet, dedi, yoksa sayın bay kokarca ne yapıp eder, onun orasına burasına dualar karalardı. Dua karalananların durumları da malûm. Çok geçmeden bir şişkinlik bşlardı karnında.

Horoz, kahkaha fonundan bir kukuriko çekti:

— Çok komik olurdu, dedi. Karnı burnunda, hamile bir millet meclisi düşünün... Sonra onun doğurmasını bir göz önüne getirin...

Ağaçkakan itiraz etti.

— Bir meclisin doğurmasındaki komiklik nerede anlıyamıyorum. Bu ağlanacak bir şey olurdu... Bir tanesiyle başa jıkamazken, onların çoğalması...

Horoz işin alayında olduğundan:

— Benim asıl merak ettiğim şey meclis yavrularının sevimli olup olmayacaklarıdır. dedi. Bir meclis yavrusu neyle beslenir acaba? Nasıl ağlar?

Ağaçkakan:

— Neyse Allah bizi düşünmüş de meclisi kısır yaratmış, dedi. Yoksa bay kokarcanın din yoluyla onu çoğaltması işten bile değildi. Verilmiş sadakanız var-

4.

mış. Çünkü o dinle silâhlanmış yaman bir çapkındır.

Silâhının kuvvetine güvenen kokarca:

— Arkadaşlar, diye bağırdı; sizin üzerinde yerli yersiz gevezlik ettiğiniz bu konunun önemi hakkında maalesef esaslı bir bilginiz yok. Eğer olsaydı bu şekilde konuşmazdınız. Arzu etseydim din sayesinde hakikaten yüksek siyasi mevkiler elde edebilirdim.

Ben, politika sahasında sözü geçr tecrübeli bir eşek sıfatıyla, işi küstahlığa vardıran bu serseriyi susturabilmek için:

— Delikanlı, zannedersem sen biraz fazla ileriye gidiyorsun, diye anırdın. Evet, kadınlar üzerinde ihtisasın olabilir... Bunu anlarım. Fakat bir mecliste çalışmak kadın göbeklerinde çalışmak kadar kolay bir iş değildir.

Bu lâflarım üzerine kulaklarımı dimdik eden iğren bir kahkaha attı. Kaynana gevezeliği kadar tüyler ürpertici olan bu kahkahadan sonra da gayet alaylı bir tvırla:

— Kadın göbekleri üzerinde çalışmak siyaset yapmaktan çok daha zordur, diye konuştu. Bir eşek bile bakanlık yaptıktan sonra politikanın zorluğu neresinde kalır.

Böyle bir serseme ancak çiftemle cevap verebilirdim. Çünkü anırmadan falan anlayacak kafa yoktu herifte.

— Eğer şu sözlerinizden sonra halâ, arka ayaklarımla tanışmak zevkine ulaşamıyorsanız, bunun sebebini sadece protokolün icaplarında arayabilirsiniz, dedim. Yoksa aşağılık bir kokarcanın küflü fikirlerine ne gibi bir cevap verileceğini çok iyi bilirim.

(Devamı var)

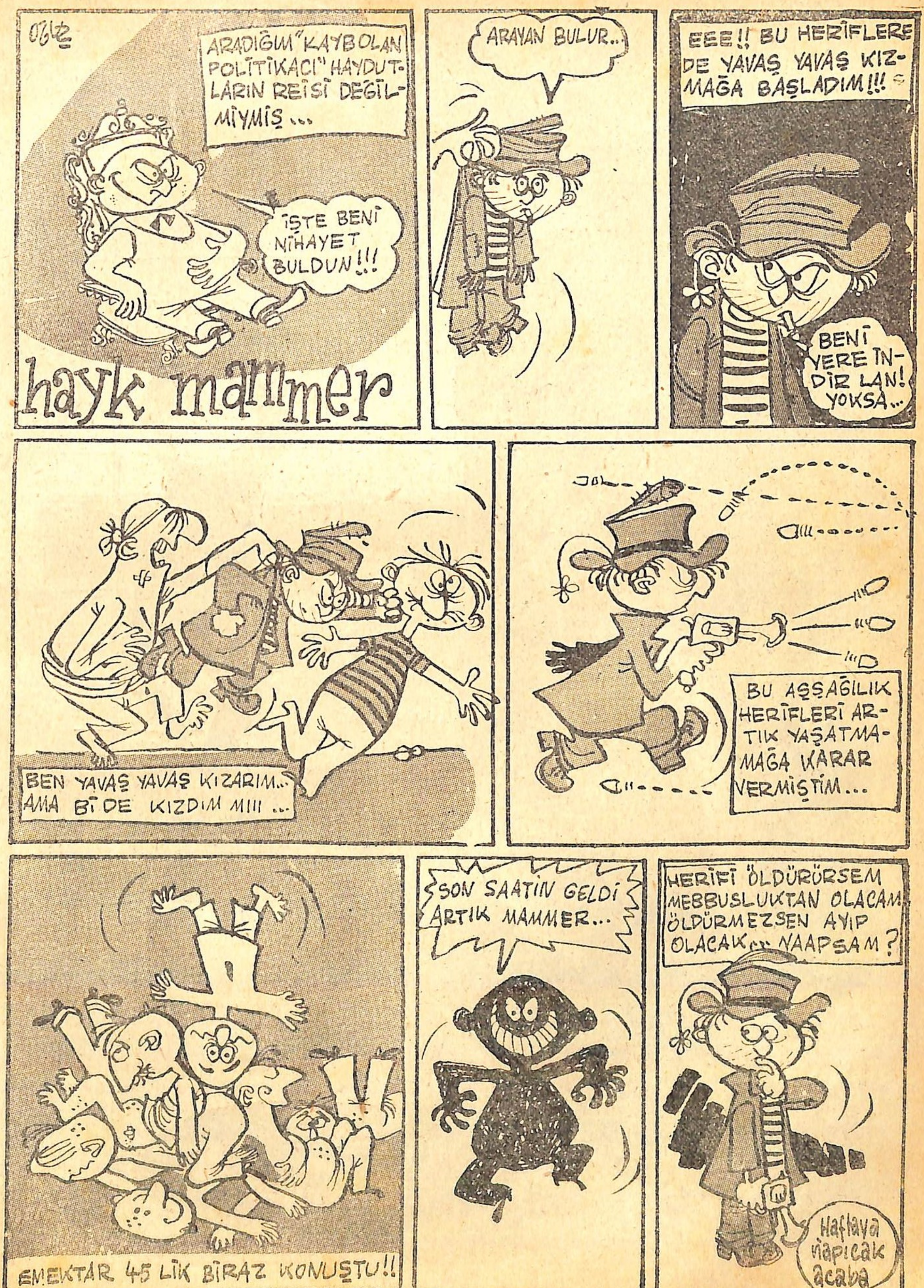
OĞUZ
ARADIĞIM "KAYBOLAN POLİTİKACI" HAYDUTLARIN REİSİ DEĞİLMİYMİŞ...
İŞTE BENİ NİHAYET BULDUN!!!
hayk mammer
ARAYAN BULUR..
EEE!! BU HERİFLERE DE YAVAŞ YAVAŞ KIZMAĞA BAŞLADIM!!!
BENİ YERE İNDİR LAN! YOKSA...
BEN YAVAŞ YAVAŞ KIZARIM... AMA Bİ DE KIZDIM MIII...
BU AŞŞAĞILIK HERİFLERİ ARTIK YAŞATMAMAĞA KARAR VERMİŞTİM...
EMEKTAR 45 LİK BİRAZ KONUŞTU!!
SON SAATIN GELDİ ARTIK MAMMER...
HERİFİ ÖLDÜRÜRSEM MEBBUSLUKTAN OLACAM. ÖLDÜRMEZSEN AYIP OLACAK... NAAPSAM?
Haftaya napıcak acaba

SAYI : 22

75 KURUŞ

dolmuş

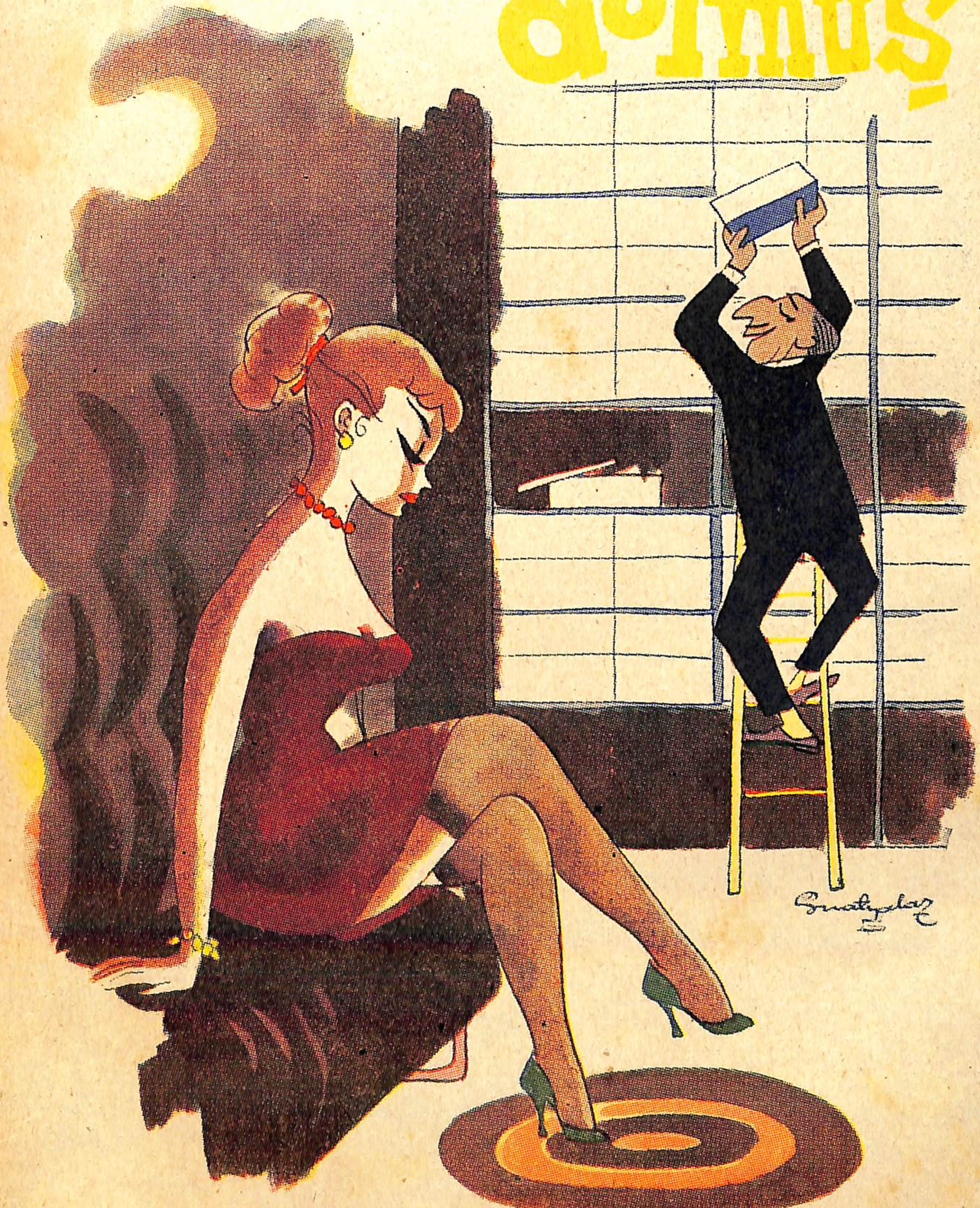

KUNDURACI — NUMARANIZ?...
KADIN — 22 41 51!...